LUNGUL BRAŢ AL LEGII

— “**ARM**” or “**Gil Hamilton**” **1975** —

— Series: **“Known Space”** —

Hugo nominee for Best Novella 1976

de Larry Niven

Traducerea: Cătălin Teniţă

De câteva luni încoace în clădirea ARM era anormal de linişte. Ne prinsese bine odihna, la început. Însă în aceste ultime dimineţi acalmia devenise apăsătoare. Ne salutam unii pe ceilalţi în drum către birourile noastre, dar gândurile ne erau în altă parte. Unii dintre noi aveau înfăţişare de oameni nedormiţi. Alţii făceau în mod vizibil pe oamenii ocupaţi.

Nimeni nu dorea să ia parte la o vânătoare de mame.

În acest ultim an izbutisem să ne infiltrăm adânc în afacerile traficanţilor de organe din zona Coastei de Vest. Primisem aprecieri pozitive din toate direcţiile, însă rezultatele erau predictibile: alte activităţi urmau să ia amploare. Mai devreme ori mai târziu, telegazetele aveau să pornească să facă scandal, cerând o mai strictă aplicare a Legilor Fertilităţii, iar noi urma să ieşim la vânătoare de părinţi ilegali... toţi aceia dintre noi care nu aveau altceva de făcut.

Aşadar, sosise momentul să-mi găsesc ceva de făcut.

În dimineaţa aceasta am străbătut drumul către departamentul meu prin obişnuita tăcere chinuitoare. Mi-am turnat o cafea din filtru, am dus-o la birou, apoi am verificat pe terminalul computerului dacă aveam mesaje. Din fanta terminalului alunecă afară un dosar subţire. Un semn încurajator! L-am ridicat - cu o singură mână, pentru a-mi putea sorbi cafeaua în timp ce îl parcurgeam - şi l-am lăsat să se deschidă la mijloc.

Holograma color mă izbi cu putere. Priveam în jos, printr-o ramă dublă, spre două mese de morgă.

Stomacul către creier: Bleah! Ţi-ai găsit bine momentul să te uiţi la oameni cu feţele carbonizate! Pune ochii să privească în altă parte şi nu încerca să înghiţi cafeaua aia! Ce-ar fi să-ţi schimbi slujba?

Erau dezgustători. Două persoane, un bărbat şi o femeie. Chipurile le fuseseră arse cu ceva până la oasele craniene şi chiar dincolo de ele: dinţi şi oase calcinate, ţesut cerebral copt.

Mi-am înăbuşit reacţia şi am continuat să privesc holograma. Mai văzusem morţi înainte. Aceştia însă mă prinseseră la momentul nepotrivit.

Nu cu o armă laser, mi-am zis, deşi era discutabil. Există mii de aplicaţii pentru lasere şi mii de modele potrivite pentru aceste aplicaţii. În orice caz, nu fusese un laser manual. Raza de grosimea unui creion generată de un laser manual ar fi săpat

canale prin carne. Aceasta fusese o rază largă şi stabilă.

Am dat la începutul dosarului şi am citit pe diagonală.

Detalii: Fuseseră descoperiţi pe trotuarul rulant Wilshire din vestul Los Angeles-ului, în jurul orei 4:30 AM. În general oamenii nu folosesc trotuarele rulante aşa de târziu. Le este teamă de traficanţii de organe. Este posibil ca cele două cadavre să fi parcurs până la două mile înainte ca cineva să le fi văzut.

Autopsie preliminară: Erau morţi de trei sau patru zile. Nu prezentau semne de drogare sau otrăvire, nici răni punctiforme. Aparent, arsurile fuseseră singura cauză care le provocase moartea.

Atunci, pesemne că aceasta survenise rapid: o singură descărcare de energie. Altminteri victimele ar fi încercat să scape şi ar fi avut arsuri şi în alte părţi ale corpului. Nu aveau. Doar pe feţe şi nişte urme în jurul gulerelor.

Am găsit o notă de la Bates, medicul legist. După cum arătau, exista posibilitatea ca cei doi să fi fost ucişi cu un nou tip de armă. Aşa că trimisese dosarul la noi. Oare nu puteam găsi prin arhivele ARM ceva care să producă un flux de căldură sau lumină având diametrul de peste treizeci de centimetri?

Am rămas acolo, cu privirea aţintită pe hologramă, gândindu-mă.

O armă laser cu fascicul de peste treizeci de centimetri în diametru? Se produc lasere de calibrul acesta, însă ca arme de război, folosite pe orbită. Unul dintre acelea ar fi vaporizat capetele, nu le-ar fi carbonizat.

Mai erau şi alte posibilităţi. Moartea prin tortură, cu capetele ţinute de menghine în jetul de la reactorul unui avion comercial de mare altitudine. Sau cine ştie ce accident de muncă bizar: o explozie neaşteptată care îi surprinsese pe amândoi uitându-se pe deasupra unui birou sau aşa ceva. Sau chiar o rază laser reflectată de o oglindă convexă.

Să excludem posibilitatea accidentului. Modul în care fuseseră abandonate cadavrele făcea să miroasă a vinovăţie ori a ceva ce trebuia tăinuit. Poate că Bates avea dreptate. O armă nouă, ilegală.

Iar eu mă puteam ocupa cu căutarea ei când avea să se declanşeze vânătoarea de mame.

ARM are trei funcţii fundamentale. Îi urmăreşte pe traficanţii de organe. Monitorizează tehnologia mondială: descoperirile ce a putea duce la crearea de noi arme, sau care ar putea afecta economia globală ori echilibrul de putere între naţiuni. Şi pune în aplicare Legile Fertilităţii.

Hai acum să fim sinceri cu noi înşine! Dintre aceste trei activităţi, protejarea Legilor Fertilităţii este cea mai importantă.

Traficanţii de organe nu agravează problema suprapopulării.

Monitorizarea tehnologiei este destul de necesară, însă e posibil să fi apărut prea târziu. Deja există suficiente centrale electrice de fuziune, motoare de rachete ce operează pe baza fuziunii, crematorii de fuziune şi instalaţii de desalinizare a apei marine acţionate de reactoare cu fuziune, pentru ca orice maniac sau grup de maniaci să arunce în aer Pământul sau oricare bucată din el.

Însă dacă mai multe persoane dintr-o regiune ar începe să nască copii în mod ilegal, restul lumii ar face mare tărăboi. Unele naţiuni ar putea chiar să fie suficient de inconştiente încât să renunţe la controlul populaţiei. Şi atunci ce am face? Deja suntem optsprezece miliarde pe Pământ. Mai mult nu se poate.

Aşadar, vânătorile de mame sunt indispensabile. Eu însă nu le suport. Nu-i deloc plăcut să hăituieşti nişte sărmane femei bolnave, atât de disperate în dorinţa lor de a avea copii încât să treacă şi prin iad ca să evite vaccinurile contraceptive semestriale. Voiam să mă eschivez de la asta dacă se putea.

Am făcut nişte lucruri standard. I-am trimis o notă lui Bates, la biroul medicului legist. *Expediază-mi toate celelalte detalii cu privire la autopsii şi anunţă-mă dacă cadavrele vor fi identificate*. Amprentele retiniene şi structura undelor cerebrale ieşeau clar din discuţie, însă se putea obţine ceva pe baza analizei ADN-ului şi a amprentelor digitale.

Mi-am petrecut ceva timp întrebându-mă unde fuseseră păstrate cele două trupuri vreme de trei-patru zile şi de ce anume înainte de a fi abandonate într-un mod care ar fi putut fi aplicat şi cu trei zile mai devreme. Dar asta era o problemă pentru detectivii de la LAPD. Grija noastră era arma.

Astfel am început să realizez un program de sortare pe

calculator: găseşte-mi o chestie care să emită o rază cu caracteristicile date. Folosind modelul de penetrare a pielii, osului şi ţesutului cerebral, probabil că exista o cale de a exprima frecvenţa luminii funcţie de durata fluxului, însă nu mi-am bătut capul cu asta. Urma să plătesc pentru lenea mea mai târziu, când computerul avea să-mi ofere o listă kilometrică de dispozitive emiţătoare de radiaţii luminoase, pe care a trebuit s-o parcurg cu mare greutate.

Introdusesem instrucţiunile şi mă relaxam cu altă cafea şi o ţigară, când sună Ordaz.

Inspectorul-detectiv Julio Ordaz era un bărbat zvelt, cu pielea întunecată, păr negru, drept şi ochi negri, catifelaţi. Prima dată când îl văzusem pe ecranul videofonului îmi anunţase moartea unui bun prieten de-al meu. Acum, doi ani mai târziu, încă am tresărit când l-am văzut.

— Salut, Julio! Afaceri sau distracţie?

— Afaceri, Gil. Este ceva regretabil.

— Pentru mine sau pentru tine?

— Pentru amândoi! Este vorba despre o crimă, dar şi despre un aparat... Uite, îl poţi observa în spatele meu?

Ordaz ieşi din cadru, iar apoi reorientă obiectivul videofonului, fără să-l pot zări.

Priveam în camera de zi a cuiva. Pe mocheta de iarbă interioară se vedea un cerc mare, decolorat. În centrul cercului, o maşinărie şi trupul unui bărbat.

Oare Julio se juca cu mine? Trapul era învechit, pe jumătate mumificat. Maşinăria era mare şi complicată, judecând după formă, învăluită de o lumină albastră stranie şi estompată.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? întrebă Ordaz pe un ton destul de grav.

— Nu, dar e un aparat pe cinste.

În mod cert, un dispozitiv experimental: fără carcasă cizelată, necompact şi nemontat pe linia de asamblare. Prea complex pentru a-l examina prin intermediul videofonului, am decis.

— Mda, pare ceva pentru noi. Poţi să mi-l expediezi?

Ordaz reapăru în cadru. Zâmbea.

— Mă tem că nu avem cum. Poate trimiţi pe cineva să-l studieze.

— Unde te afli?

— În apartamentul lui Raymond Sinclair, la ultimul etaj al clădirii Rodewald din Santa Monica.

— Voi veni personal, am spus şi dintr-o dată mi-am simţit limba cleioasă.

— Te-aş ruga să aterizezi pe acoperiş. Liftul este reţinut pentru cercetări.

— Bine, am zis eu, apoi am închis.

Raymond Sinclair!

Nu-l întâlnisem niciodată pe Raymond Sinclair. Era un fel de pustnic. Însă ARM avusese de-a face cu el o dată, în legătură cu una dintre invenţiile sale, dispozitivul FyreStop. Şi toată lumea ştia că în ultima vreme lucra la un propulsor interstelar. Fireşte, era doar un zvon... însă dacă cineva distrusese creierul ce deţinea acel secret...

Am plecat.

* * *

Clădirea Rodewald era o prismă triunghiulară de patruzeci de nivele, cu câte un rând de balcoane triunghiulare la fiecare etaj, până la cel de-al treizeci şi optulea.

Acoperişul era o grădină. De-a lungul unei margini erau tufe de trandafiri înfloriţi, de-a lungul alteia nişte ulmi maturi se cuibăreau în iederă, iar pe cea de-a treia se găsea o pădure miniaturală de bonsai. Platforma de aterizare şi autoportul se aflau în centru. O maşină a brigăzii de poliţie cobora în faţa taxiului meu. Ateriză, apoi intră în autoport pentru a face loc taxiului.

Un poliţist într-o uniformă de un portocaliu viu ieşi pentru a mă urmări cum cobor. N-am putut să-mi dau seama ce ţinea în mână până ce nu m-am dat jos din maşină. Era o undiţă pentru pescuitul marin, încă în ambalajul său.

— Puteţi să vă identificaţi, vă rog? spuse poliţistul.

Aveam legitimaţia ARM în mână. El o verifică la consola din vehiculul poliţiei, apoi mi-o înapoie.

— Inspectorul vă aşteaptă jos, îmi zise.

— Undiţa pentru ce este?

Dintr-o dată poliţistul zâmbi, aproape misterios.

Am lăsat în urmă miresmele grădinii, coborând o scară din beton ce dădea într-o încăpere mică, pe jumătate plină cu unelte de grădinărit şi având o uşă masivă, cu vizor. Ordaz ne

dădu drumul înăutru. Îmi strânse mâna energic, apoi se uită în treacăt la poliţist.

— Ai găsit ceva? Bine!

— La şase cvartale de aici este un magazin de produse sportive, spuse poliţistul. Directorul mi-a dat voie să o iau cu împrumut. A avut grijă să ţin minte numele magazinului.

— Da, cu siguranţă că o să iasă ceva tam-tam în jurul poveştii ăsteia. Vino, Gill... (Ordaz mă apucă de braţ.) Trebuie să examinezi aparatul înainte să-l oprim.

Aici nu se simţea nici un miros de la grădină, dar era ceva... un iz de mortăciune pe care instalaţia de condiţionare nu îl eliminase cu totul. Ordaz mă conduse în camera de zi.

Acolo parcă cineva aranjase să-i joace o festă altcuiva.

Iarba de interior acoperea podeaua camerei lui Sinclair din perete în perete. Într-un cerc perfect, cu diametrul de peste patru metri, între canapea şi şemineu, mocheta era îngălbenită şi uscată. În rest, era verde şi proaspătă.

În mijlocul cercului zăcea culcat pe spate trupul mumificat al unui bărbat, îmbrăcat în pantaloni marinăreşti multicolori şi helancă. La o primă estimare, părea mort de circa şase luni. Avea la mână un ceas mare, cu mai multe cadrane şi o brăţară de platină din zale fine, acum prea largă în jurul încheieturii osoase, acoperită cu piele brună. Partea posterioară a craniului fusese spartă, poate cu acel instrument clasic, bont, care se afla lângă el.

Chiar dacă şemineul era fals - aproape sigur era; nimeni nu mai arde lemne - ustensilele sale erau piese veritabile din secolul al XIX-lea sau al XX-lea. Din rastel lipsea un vătrai. În schimb, în interiorul cercului, în iarba ofilită de lângă hoitul ce se descompunea rapid, se găsea un vătrai.

Maşinăria fantastică, învăluită în lumină, era poziţionată exact în centrul cercului magic.

Am făcut un pas înainte şi vocea tăioasă a unui bărbat se auzi imediat:

— Nu călca în interiorul cercului! Este mult mai periculos decât pare.

Era o persoană pe care o cunoşteam: locotenentul Valpredo, un tip înalt, cu o gură mică şi fermă şi o faţă prelungă şi îngustă, de italian.

— Mie îmi pare suficient de periculos, am răspuns.

— Aşa şi este. Credeam că pot acţiona comutatorul, ca să opresc aparatul, şi m-am pomenit cu tot braţul amorţit. Instantaneu. Nimic nu mai simţeam! L-am tras repede afară, dar timp de vreun minut după aceea mâna mi-a fost moartă. Credeam că am pierdut-o. Apoi a început să mă furnice şi să mă înţepe cumplit, de parcă aş fi dormit pe ea.

Poliţistul care mă condusese înăuntru aproape că isprăvise de asamblat undiţa pentru pescuitul marin.

Ordaz arătă către cerc.

— Ei? Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Am scuturat din cap, studiind aparatul ce strălucea violet.

— Indiferent ce-ar fi, este o drăcovenie nou-nouţă. De data asta, Sinclair chiar a dat lovitura.

Un şir de solenoizi inegali era montat pe un cadru de plastic, cu lipituri artizanale. Locurile unde plasticul era ars indicau unde fuseseră ataşate alte componente, care mai târziu fuseseră înlăturate. Pe o placă metalică se aflau multe sârme şi cabluri, iar sursa de energie era reprezentată de şase baterii legate în paralel. O piesă mare şi ciudată, sculptată în ceea ce mai târziu aveam să descoperim că era argint pur, avea conectate fire în cele trei puncte de curbură. Argintul îşi pierduse luciul, devenind aproape negru, iar pe margini se observau semne vechi de marcaj.

Aproape de centrul montajului, exact în faţa sculpturii din argint, se găseau doi solenoizi concentrici, cuprinşi într-un bloc de plastic transparent. Străluceau albastru-violet. La fel şi bateriile. O aură violetă mai estompată emana din toate celelalte componente ale maşinăriei, ceva mai accentuată în părţile interioare.

Aura aceea mă deranja mai mult decât orice altceva. Era prea teatrală. Parcă era un efect special adăugat într-un film ieftin, de duzină pentru a sugera atmosfera din laboratorul savantului nebun.

M-am deplasat pe lângă cerc, pentru a vedea mai îndeaproape ceasul mortului.

— Ţine-ţi capul în afara câmpului! spuse Valpredo aspru.

Am încuviinţat şi m-am aşezat pe vine în faţa graniţei ce delimita iarba uscată.

Ceasul mortului o luase razna. Minutarul făcea o rotaţie la fiecare aproximativ şapte secunde. Secundarul nu se vedea

deloc.

M-am dat înapoi din faţa cercului şi m-am ridicat în picioare. Pe naiba, propulsor interstelar! Monstruozitatea asta cu aură albastră părea, mai degrabă, o maşină a timpului scăpată de sub control.

Am cercetat comutatorul cu două poziţii care era lipit de cadrul din plastic, lângă baterii. De mânerul aflat în poziţie orizontală atârna un fir de nylon. Se părea că cineva declanşase aparatul din exteriorul câmpului, folosind acel fir; însă ar fi trebuit să fie agăţat de tavan pentru a-l opri în acelaşi mod.

— Acum pricep de ce nu-l puteai expedia la Comandamentul ARM. Nici măcar nu îl poţi atinge. Îţi bagi braţul sau capul acolo pentru o secundă şi te alegi cu zece minute în care ţesuturile nu-ţi sunt irigate deloc.

— Exact, făcu Ordaz.

— Am senzaţia că putem ajunge acolo cu un băţ, ca să acţionăm comutatorul.

— Posibil. Suntem pe cale să încercăm, rosti Ordaz şi îi făcu semn bărbatului cu undiţa. Nu era nimic în camera asta suficient de lung pentru a ajunge la comutator. A trebuit să trimitem...

— Stai o clipă! Avem o problemă.

El se uită la mine. La fel şi poliţistul cu undiţa.

— Comutatorul ar putea fi dotat cu un mecanism de autodistrugere. Se zice că Sinclair era un individ suspicios. Sau... câmpul ar putea să aibă o energie potenţială considerabilă. E posibil să explodeze.

— Trebuie să mergem la risc, oftă Ordaz. Gil, am măsurat rotaţia minutarului de la ceasul mortului. O oră la fiecare şapte secunde. Amprente digitale, urme de încălţăminte, semne pe lenjerie, mirosuri corporale reziduale, fire de păr rătăcite, toate se duc cu câte o oră la fiecare şapte secunde. Inspectorul făcu un gest, iar poliţistul avansă şi începu să încerce să agaţe comutatorul.

— Deja este posibil să nu mai aflăm niciodată când a fost ucis, spuse Ordaz.

Vârful undiţei oscilă în cercuri mari, ajunse îndărătul comutatorului, intră în contact cu acesta. Mi-am ţinut răsuflarea. Undiţa se arcui. Comutatorul îşi schimbă poziţia şi, brusc, aura violetă dispăru. Valpredo băgă mâna în interiorul câmpului,

temător, de parcă aerul de acolo ar fi putut să fie încins. Nu se întâmplă nimic şi el se relaxă.

După aceea Ordaz se porni să dea ordine şi se petrecură mai multe lucruri. Doi oameni în halate trasară cu creta conturul trupului mumificat şi al vătraiului. Apoi puseră cadavrul pe o targă, băgară vătraiul într-o pungă şi îl aşezară lângă mort.

— L-aţi identificat? am întrebat.

— Mă tem că da, rosti Ordaz. Raymond Sinclair avea propriul său autodoc...

— Zău? Chestiile astea sunt costisitoare.

— Da. Raymond Sinclair era o persoană bogată. Deţinea în proprietate ultimele două etaje ale acestei clădiri şi acoperişul. Conform înregistrărilor din autodocul său, îşi implantase un set nou de muguri dentali în urmă cu două luni.

Ordaz arătă înspre trupul dezhidratat, către buzele uscate şi zbârcite şi mugurii noilor dinţi, ce tocmai ieşeau.

Corect. Era Sinclair.

Creierul lui înfăptuise miracole, iar cineva îl spulberase cu o vergea din fier forjat.

Propulsia interstelară... oare dispozitivul acela ce strălucea bizar? Sau o păstra încă în minte?

— Indiferent cine a făcut-o, trebuie neapărat să-l prindem, am spus. Trebuie! Chiar şi aşa...

Chiar şi aşa... S-a terminat cu miracolele.

— S-ar putea să o fi prins deja, rosti Julio.

M-am uitat la el.

— În autodoc se află o fată. Credem că-i strănepoata de frate a doctorului Sinclair, Janice Sinclair.

* * *

Era un autodoc obişnuit, din acelea pe care le găseşti în magazine, o chestie aidoma unui sicriu gigantic cu pereţii groşi de-un cot şi un panou de comandă înţesat cu cadrane şi luminiţe roşii şi verzi. Fata stătea culcată pe spate; chipul îi era senin, iar răsuflarea slabă. Frumoasa din pădurea adormită. Braţele îi erau băgate în măruntaiele autodocului, ascunse de manşoane mari, din cauciuc.

Fata era atât de gingaşă, încât îmi tăie respiraţia. Păr castaniu şi moale, ieşind din casca cu electrozi; nas şi gură mici, perfecte; piele catifelată, de un albastru pal, vârstată cu

firişoare argintii.

Aceasta din urmă fusese colorată ca ţinută de seară. Fără ea, efectul pe care îl provoca fata ar fi fost mult micşorat. Nuanţa de albastru varia uşor, pentru a-i pune în evidenţă silueta şi delicateţea pometţilor. De asemeni, variau şi firele argintii, fiind mai dese în anumite zone, atrăgând ochiul în anumite direcţii: către sfârcurile sânilor sau de-a lungul curbei uşoare a muşchilor abdominali, spre un buric oval încântător.

Plătise mult pentru operaţia aceasta de colorare. Însă ar fi fost frumoasă şi fără ea.

Unele dintre luminiţele de pe panoul de comandă erau roşii. Am cerut o diagnoză şi am fost uluit. Autodocul fusese nevoit să-i amputeze braţul drept. Cangrenă.

La trezire, fata avea să treacă printr-un şoc foarte puternic.

— În regulă, am spus. Şi-a pierdut braţul. Totuşi, asta nu înseamnă că, în mod automat, este ucigaşul.

— Dacă ar fi fost urâtă, ar fi însemnat? întrebă Ordaz.

— Îmi pui la îndoială judecata nepătimaşă? am râs eu. Au murit oameni şi pentru mai puţin.

Chiar şi aşa, m-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate. Exista un motiv foarte bun care să ne facă să credem că în momentul de faţă ucigaşului îi lipsea un braţ.

— Ce crezi că s-a petrecut aici, Gil?

— Păi... indiferent cum am privi lucrurile, asasinul trebuia să dorească să ia cu el... ăăă... maşina timpului pe care o realizase Sinclair. Este inestimabilă, în primul rând. În al doilea, se pare că ucigaşul a încercat să-şi construiască un alibi pe baza ei. Ceea ce înseamnă că ştia de existenţa sa dinainte să ajungă aici. (Mă gândisem la asta mai înainte.) Să zicem că a avut grijă ca anumite persoane să cunoască unde se afla cu câteva ore înainte de comiterea crimei. L-a ucis pe Sinclair în raza de acţiune a... să spunem, a generatorului. După aceea l-a pornit. Şi-a închipuit că ceasul lui Sinclair avea să-i indice cât timp câştiga. Apoi putea să dea ceasul înapoi şi să plece cu generatorul. Nu exista nici o modalitate prin care poliţia să-şi dea seama că Sinclair nu fusese ucis cu şase ore mai devreme, sau câte vrei tu.

— Da, însă n-a făcut asta.

— Priveşte firul acela atârnat de comutator. Pesemne că

asasinul a pornit aparatul din afara câmpului... probabil pentru că nu dorea să stea şase ore cu cadavrul. Dacă ar fi încercat să iasă din interiorul câmpului după ce îl activa, şi-ar fi zdrobit nasul. Să ieşi din timpul câmpului în timpul normal ar fi fost ca şi cum ai încercat să treci printr-un zid. Aşa că a oprit generatorul, a ieşit din raza lui de acţiune şi a folosit acel fir de nylon pentru a-l activa din nou. Probabil a comis aceeaşi greşeală ca şi Valpredo: a considerat că poate intra înăuntru ca să oprească aparatul.

Ordaz încuviinţă din cap satisfăcut:

— Exact! Era foarte important pentru el - sau pentru ea - să facă asta. Altminteri, n-ar fi avut nici alibi, nici profit. Dacă a încercat de mai multe ori să pătrundă în câmp...

— Mda, şi-ar fi putut pierde braţul prin cangrenă. Asta ar fi avantajos pentru noi, nu? Dar gândeşte-te, Julio: fata ar fi putut păţi acelaşi lucru încercând să-l ajute pe Sinclair. Poate când a ajuns acasă nu era atât de evident că Sinclair e mort.

— Poate era chiar în viaţă, sublinie Ordaz.

Am ridicat din umeri.

— De fapt, fata a sosit acasă la 1:10, cu maşina personală, care se află încă în autoport. Există nişte camere de luat vederi pentru supravegherea platformei de aterizare şi a autoportului. Sistemul de securitate al doctorului Sinclair era minuţios. Fata e singura persoană sosită în noaptea trecută. N-a plecat nimeni.

— De pe acoperiş, vrei să spui.

— Gil, sunt numai două căi de a părăsi acest apartament. Una este de pe acoperiş, cealaltă este prin intermediul liftului. Liftul însă se află la acest etaj, deconectat. Aşa era când am sosit. Nu există vreo modalitate de a-l activa din altă parte a acestei clădiri.

— Aşadar, este posibil ca cineva să fi urcat cu el până aici şi apoi să-l fi blocat... sau poate Sinclair l-a dezactivat înainte să fie ucis... pricep ce vrei să spui. În oricare dintre cele două cazuri ucigaşul trebuie să se afle încă aici.

M-am gândit la asta şi nu-mi mirosea prea bine.

— Nu, ceva nu se potriveşte, am continuat. Cum de-a putut fi atât de deşteaptă încât să pună la cale acel alibi, iar apoi atât de proastă încât să se închidă cu cadavrul?

Ordaz ridică din umeri.

— A oprit liftul înainte să-şi omoare unchiul. Nu voia să fie deranjată. După ce şi-a vătămat braţul, trebuie că era tare grăbită să ajungă la autodoc.

Una dintre luminiţele roşii deveni verde. M-am bucurat pentru asta. Fata nu părea să fie o ucigaşă.

— Nimeni nu arată a ucigaş când doarme, am zis, mai mult pentru mine însumi.

— Aşa e. Dar ea se află acolo unde trebuie să fie asasinul. *Qué lástima*.

Am revenit în camera de zi. Am sunat la Comandamentul ARM şi le-am cerut să trimită o camionetă.

Nimeni nu se atinsese de maşinărie. În timp ce aşteptam, am împrumutat o cameră de la Valpredo şi am luat imagini ale ansamblului *in situ*. Poziţiile relative ale componentelor se puteau dovedi de folos.

Tehnicienii erau în iarba veştedă, folosind sprayuri cu aerosol pentru a releva amprentele digitale şi pentru a face ca urmele fine de sânge să capete o strălucire galbenă. Pe aparat găsiră o grămadă de amprente, pe vătrai absolut niciuna. În iarba unde zăcuse trupul mumificat era o pată mare de galben, cu o ramificaţie lungă până la capătul din fier al vătraiului. Parcă cineva încercase să scoată din câmp vătraiul după ce acesta căzuse pe mochetă.

Apartamentul lui Sinclair era spaţios, confortabil, şi ocupa întregul etaj 40. Un nivel mai jos se afla laboratorul unde Sinclair îşi crease minunile. L-am străbătut împreună cu Valpredo. Nu era aşa impresionant. Semăna cu laboratorul unui amator bogat. Cu instrumentele acelea se puteau asambla componente deja produse, însă nu era posibil să se construiască ceva complex. Nimic spectaculos.

...Cu excepţia computerului. Acesta era un locaş strâmt, cu un scaun pliant înconjurat de un holoecran de 360° şi suficiente dispozitive de comandă pentru a zbura până la Alfa Centauri.

Probabil că în acel computer erau ţinute secretele! Însă nu am încercat să-l utilizez. Va trebui să trimitem un programator de la ARM pentru a sparge codurile de acces pe care Sinclair le introdusese în băncile de date.

Când sosi camioneta, am târât cu toţii „moştenirea” lui Sinclair pe scări până pe acoperiş, într-o singură bucată. Piesele

erau bine fixate pe cadrul lor, iar scările erau largi şi nu prea abrupte.

Am plecat către sediu în partea din spate a camionetei, studiind generatorul. Bucata aceea masivă din argint avea ceva din aspectul sculpturii *Pasăre în Zbor*, un echer folosit de un student la topologie, cu fire ataşate în colţurile rotunjite. M-am întrebat dacă reprezenta componenta esenţială a aparatului, sau dacă era doar ceva care să inducă în eroare. Oare chiar mergeam alături de un dispozitiv de propulsie interstelară? Poate Sinclair dăduse chiar el tonul zvonurilor, pentru a-şi proteja chestia asta, indiferent ce era. Sau... ce, exista vreo lege care să stipuleze că este interzis lucrul simultan la două proiecte?

De-abia aşteptam reacţia lui Bera.

Jackson Bera dădu peste noi din întâmplare, în vreme ce se deplasă pe coridoarele Comandamentului ARM, apoi ne urmă, târşâindu-şi picioarele. Nonşalant. Am băgat maşina în laboratorul principal şi am început să o comparăm cu hologramele pe care le făcusem, în caz că rătăcisem ceva pe drum. Bera stătea sprijinit de tocul uşii, observându-ne. Din ochii săi se citea cum îşi pierde treptat interesul, până ce păru gata să adoarmă.

Făcusem cunoştinţă cu el în urmă cu trei ani, când mă întorsesem de pe asteroizi şi intrasem în ARM. Pe atunci el avea douăzeci de ani şi era în ARM de doi, însă atât tatăl, cât şi bunicul fuseseră, de asemeni, agenţi ARM. Multe din ceea ce ştiu, de la Bera le-am învăţat. Şi în timp ce învăţam să vânez oameni care vânau alţi oameni, urmărisem ce i se întâmpla lui.

Un agent ARM are nevoie de empatie. Are nevoie de capacitatea de a reconstitui imaginea psihicului prăzii sale. Dar Bera avea prea multă empatie. Îmi amintesc reacţia sa când Kenneth Graham s-a sinucis: o singură supradoză de electricitate prin mufa din craniu, scurgându-se pe traectul nervos către centrul cerebral al plăcerii. Bera avusese spasme săptămâni în şir. Sau cazul Anubis, la începutul anului trecut. Când ne-am dat seama ce făcuse acel băiat, Bera a fost la un pas să-l ucidă pe loc. Nu l-aş fi învinut.

Anul trecut Bera se săturase şi trecuse la departamentul tehnic al instituţiei. Zilele sale ca hăituitor al traficanţilor de organe luaseră sfârşit. Acum conducea laboratoarele ARM.

Pesemne că dorea tare mult să ştie ce era invenţia asta trăznită. Am tot aşteptat să întrebe... iar el se uita doar, zâmbind uşor. În cele din urmă se supără pe mine. Credea că era o farsă, ceva ce pusesem cu toţii la cale pentru a-l încurca.

— Bera..., am zis.

— Ia spune, bătrâne, ce-i asta? întrebă el, privindu-mă optimist.

— Pui cele mai delicate întrebări.

— Just! Înţeleg că aşa simţi, dar ce este? Îmi place, e frumoasă, dar ce este chestia asta pe care mi-ai adus-o?

I-am relatat tot ce ştiam, aşa cum se întâmplase.

— Nu prea pare un nou tip de propulsor spaţial, zise el după ce am terminat.

— Oho, ai auzit şi tu, aşa-i? Nu, nu pare. Doar dacă nu... (Mă gândisem la asta chiar de când văzusem maşinăria.) Poate este menită să accelereze un proces de fuziune. S-ar obţine un randament superior în motoarele de fuziune.

— Nu. Deja se scoate peste 90%, iar drăcovenia de aici pare de calibru mare.

Întinse mâna pentru a atinge triunghiul îndoit din argint, cu degetele lui lungi şi conice.

— Păi, scoatem noi la iveală răspunsul.

— Mult noroc! Eu mă întorc la locuinţa lui Sinclair.

— De ce? Bătălia aici se dă.

Mă auzise destul de des vorbind melancolic despre ideea de a face parte dintre membrii unei colonii interstelare. Probabil că ştia ce aş fi simţit vizavi de un propulsor mai bun pentru navele interstelare, atât de lente acum.

— Cam aşa este, am spus. Avem generatorul, dar nu cunoaştem nimic despre el. Am putea să-l stricăm. Am de gând să pun mâna pe cineva care ştie ceva despre aparatul lui Sinclair.

— Adică?

— Pe cel care a încercat să-l fure. Pe ucigaşul lui Sinclair.

— Dacă spui tu..., zise Bera, însă fără a părea convins; mă cunoştea prea bine. Înţeleg că se pune de-o vânătoare de mame.

— Zău?

— Doar un zvon, zâmbi el. Voi, tipilor, aveţi baftă. Pe vremea când tata a intrat în ARM, treaba organizaţiei consta în

cea mai mare parte din vânătorile de mame. Traficanţii încă nu se organizaseră, iar Legile Fertilităţii erau de dată recentă. Dacă nu le-am fi impus noi, nimeni nu le-ar fi dat ascultare.

— Bineînţeles, şi lumea arunca cu pietre în tatăl tău. Bera, zilele acelea s-au dus.

— Ar putea să revină. Dorinţa de a avea copii este ceva fundamental.

— Bera, nu am intrat în ARM să hăituiesc părinţi neautorizaţi.

I-am făcut semn de „la revedere” şi am plecat înainte să-mi poată răspunde. Eram capabil să mă descurc şi fără chemarea la datorie a lui Bera, care isprăvise cu vânarea traficanţilor şi a mamelor.

* * *

Avusesem o privelişte frumoasă a clădirii Rodewald, în dimineaţa asta, în timp ce coboram către acoperiş. Aveam o privelişte frumoasă şi acum, din taxiul meu robotizat. De data aceasta căutam căi de ieşire.

La etajele lui Sinclair nu existau balcoane, iar ferestrele erau încastrate în structura clădirii. Un spărgător ce ar fi coborât pe frânghie ar fi avut probleme cu ele. Nu păreau să se poată deschide.

Am încercat să localizez camerele de luat vederi de care pomenise Ordaz, în vreme ce mă apropiam de acoperiş. Nu le-am putut găsi. Poate că erau instalate în ulmi.

Oare de ce mă deranjam? Nu intrasem în ARM ca să umblu după mame, maşinării sau criminali obişnuiţi. Intrasem pentru a-mi achita braţul. Noul meu braţ ajunsese la Banca Mondială de Organe din ascunzătoarea unor traficanţi de organe capturaţi. Un cetăţean cinstit îşi găsise moartea pe trotuarul mobil al unui oraş, iar acum braţul său făcea parte din mine.

Intrasem în ARM pentru a-i urmări pe traficanţii de organe.

ARM nu se ocupă cu crima *per se*. Aparatul nu mai era acum în mâinile mele, iar investigarea de omucideri nu m-ar fi ferit de participarea la o vânătoare de mame. Şi nu aveam să o cunosc niciodată pe fată. Nu ştiam nimic despre ea, cu excepţia faptului că se afla acolo unde trebuia să se afle criminalul.

Oare o făceam doar pentru că era drăguţă?

Sărmana Janice. Când avea să se trezească... Timp de o lună întreagă eu mă sculasem cu acelaşi şoc înebunitor, gândul că-mi pierdusem braţul drept.

Taxiul ateriză. Dedesubt aştepta Valpredo.

Meditam... Maşinile nu erau singurul lucru care zboară. Însă oricine ar fi folosit una dintre bicicletele alea zburătoare şmechere, cu aripi-evantai, deasupra unui oraş, unde era posibil să se prăbuşească peste un trecător, n-ar fi trebuit să-şi facă griji pentru o acuzaţie de ucidere. Ar fi fost fără nici o îndoială băgat imediat într-o bancă de organe. Şi orice vehicul zburător trebuia să lase nişte urme undeva, dacă nu chiar pe platforma de aterizare. Ar fi distrus o tufă de trandafiri sau un bonsai, ori ar fi fost deteriorat de un ulm. Taxiul decolă, făcând aerul să şuiere. Valpredo rânjea înspre mine.

— Gânditorule! Ce-ţi umblă prin minte?

— Mă întrebam dacă asasinul n-ar fi putut ateriza pe copertina autoportului, am răspuns eu.

Valpredo se întoarse pentru a studia situaţia.

— Pe marginea copertinei sunt instalate două camere de luat vederi. Dacă vehiculul criminalului ar fi fost suficient de uşor, desigur că ar fi putut ateriza acolo, iar camerele nu l-ar fi detectat. Copertina n-ar fi în stare să reziste sub greutatea unei maşini, totuşi. În orice caz, nimeni nu a încercat!

— De unde ştii?

— O să-ţi arăt? Apropo, am inspectat sistemul de supraveghere vizuală. Suntem foarte siguri că niciuna dintre camere n-a fost mătrăşită.

— Şi nimeni n-a pătruns în locuinţă de pe acoperiş în noaptea trecută, cu excepţia fetei?

— Nimeni. Nimeni nici măcar n-a aterizat aici până azi-dimineaţă, la ora şapte. Priveşte!

Ajunsesem la scările de beton ce duceau în locuinţa lui Sinclair. Valpredo arătă către un punct luminos din plafonul în pantă, la nivelul pieptului.

— Aceasta este singura cale de acces, continuă el. Camera înregistrează pe oricine intră sau iese. Poate că nu i-ar fi prins faţa, însă oricum ar fi arătat că cineva a trecut. Face şaizeci de cadre pe minut.

Am coborât înăuntru. Un poliţist mă lăsă să intru.

Ordaz era la videofon. Ecranul arăta un tânăr bronzat din

plin, sub al cărui bronz se citea emoţia. Inspectorul îmi făcu semn să tac, apoi îşi continuă discuţia.

— Atunci ajungeţi aici în cincisprezece minute? Ne-ar fi de mare ajutor. Vă rog, aterizaţi pe acoperiş. Încă mai avem treabă cu liftul.

Închise şi se întoarse către mine.

— Era Andrew Porter, iubitul fetei. Susţine că el şi Janice şi-au petrecut seara la o petrecere. Ea l-a dus acasă în jurul orei unu.

— Apoi a venit direct aici, dacă cea din autodoc este ea.

— Cred că este. Domnul Porter spune că Janice purta o nuanţă a pielii albastră, zise Ordaz, încruntându-se. Dacă minte, înseamnă că este un actor desăvârşit. Am impresia că realmente nu se aştepta la nici un soi de necazuri. A fost surprins când i-a răspuns un străin, uluit când a aflat de moartea doctorului Sinclair şi îngrozit când i s-a comunicat că Janice a suferit un accident.

Trupul deshidratat şi generatorul fiind acum îndepărtate, scena crimei devenise un cerc gol de iarbă uscată, marcat cu urme de substanţă galbenă dispuse la întâmplare şi contururi de cretă albă.

— Am avut noroc, rosti Ordaz. Astăzi suntem în data de 4 iunie 2124. Doctorul Sinclair purta la mână un ceas cu calendar. Indică ziua de 17 ianuarie 2125. Dacă am oprit maşina la 9:50, aşa cum s-a întâmplat şi dacă considerăm că ceasul a înregistrat câte o oră la fiecare şapte secunde trecute în exteriorul câmpului, atunci câmpul trebuie să fi fost activat azi-noaptea, în jurul orei unu, plus-minus o marjă de eroare.

— Atunci, dacă fata nu a făcut-o, pesemne că l-a ratat cu puţin pe criminal.

— Exact.

— Ce se mai aude cu liftul? Nu e posibil să fi fost „lucrat”?

— Nu. Am studiat meticulos problema. Era la etajul acesta, încuiat manual. Nimeni n-ar fi putut pleca cu liftul...

— De ce te-ai întrerupt în mijlocul frazei?

Ordaz ridică din umeri, jenat.

— Maşina asta ciudată mă deranjează cu adevărat, Gil. M-am pomenit gândindu-mă la ce s-ar putea face dacă ar fi capabilă să dea timpul înapoi. Atunci ucigaşul ar fi putut coborî cu liftul în timp ce acesta urca.

Râse spre mine.

— În primul rând, nu cred un cuvânt din asta, am zis eu. În al doilea, asasinul nu avea maşina cu el pentru a o folosi. Doar dacă... nu a fugit înainte să comită crima. La naiba, acum uite că m-am molipsit şi eu.

— Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre acel aparat.

— Bera îl studiază în clipa de faţă. Am să-ţi dau de ştire imediat ce descoperim ceva. Mie mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre impedimentele pe care le-a întâmpinat ucigaşul când a vrut să iasă.

— Detalii?

— Nu era posibil să fie deschisă vreo fereastră?

— Nu. Apartamentele acestea sunt de acum patruzeci de ani. Când au fost construite, smogul era încă dens. Se pare că doctorul Sinclair prefera să se bazeze pe instalaţia de condiţionare a aerului.

— Ce ştii despre apartamentul de dedesubt? Presupun că avea un lift separat...

— Da, fireşte. Este al lui Howard Rodewald, proprietarul clădirii - al acestui grup de clădiri, de fapt. Momentan se află în Europa. A închiriat apartamentul unor prieteni.

— Există vreo scară care să ducă acolo?

— Nu. Am cercetat cu atenţie apartamentele.

— În regulă. Ştim că ucigaşul avea un fir de nylon, deoarece a lăsat o porţiune din el legată de generator. Oare nu putea coborî de pe acoperiş în balconul lui Rodewald?

— Zece metri? Da, bănuiesc că da. (Ochii lui Ordaz scânteiară.) Trebuie să studiem pista asta. Însă tot se pune întrebarea cum a trecut de camera de luat vederi şi dacă putea pătrunde înăuntru, odată ajuns pe balconul lui Rodewald.

— Asta e!

— Ocupă-te de problema asta, Gil. Altă întrebare: Cum *se aştepta* să plece?

Îmi urmări reacţia, care trebuie să fi fost satisfăcătoare, căci era o întrebare a naibii de bună.

— Vezi, dacă considerăm că Janice Sinclair şi-a ucis unchiul, atunci nu apare nici una dintre aceste probleme, continuă Ordaz. Dacă căutăm pe altcineva, trebuie să pornim de la premiza că planurile i-au fost date peste cap. A fost nevoit să improvizeze.

— Nu! Încă este posibil să fi plănuit dinainte să se folosească de balconul lui Rodewald. Şi asta înseamnă că ştia o cale de a evita camera de luat vederi...

— Bineînţeles! Generatorul.

Just. Dacă venise să fure generatorul... şi indiferent de mobilul crimei trebuia să-l fure, căci dacă îl găseam noi aici, aceasta i-ar fi făcut alibiul fărâmiţe... Aşa că trebuia să plece cărându-l cu el pe scări. Să zicem că îi lua un minut; asta însemna doar o optime de secundă în timp normal. O şansă din opt să fie surprins de cameră şi, oricum, aceasta n-ar fi observat decât o nălucă...

— Mda! am făcut eu.

— Ce-i?

— În mod cert intenţiona să fure maşina. Oare chiar voia să o coboare în balconul lui Rodewald cu o frânghie?

— Puţin probabil, spuse Ordaz. Generatorul cântăreşte mai mult de douăzeci şi cinci de kilograme. Putea să-l care pe scări. Cadrul l-ar fi făcut portabil. Dar să-l coboare cu frânghia...

— Ar trebui să căutăm un atlet al naibii de puternic.

— Cel puţin nu va trebui să cauţi departe pentru a-l găsi. Presupunem că ucigaşul tău ipotetic a venit cu liftul, nu?

— Da, am răspuns, căci nimeni în afară de Janice Sinclair nu aterizase pe acoperiş în noaptea trecută.

— Liftul era programat să permită accesul doar unui număr limitat de oameni şi să-i refuze pe toţi ceilalţi. Lista este scurtă. Doctorul Sinclair nu era o persoană sociabilă.

— Îi verifici? Unde se găseau, dovezi şi aşa mai departe?

— Desigur.

— Mai e ceva ce ar fi bine să verifici, am spus, însă atunci intră Andrew Porter şi a trebuit să las pe mai târziu ce aveam de zis.

Porter era îmbrăcat lejer, într-o salopetă translucidă uzată, pe care pesemne şi-o trăsese pe el în vreme ce alerga după un taxi. Sub haina largă, muşchii i se profilau ca nişte bolovani, iar abdominalii semănau cu platoşa unui tatu. Constituţie de surfer. Soarele îi decolorase părul până aproape de alb şi îi arsese pielea, făcând-o la fel de întunecată ca cea a lui Jackson Bera. Ai fi tentat să crezi că un bronz atât de puternic putea acoperi paloarea feţei, însă nu este adevărat.

— Unde-i Janice? întrebă el.

Nu aşteptă un răspuns. Ştia unde se află autodocul şi se îndreptă într-acolo. Noi l-am urmat.

Ordaz nu făcu presiuni. Aşteptă cât timp Porter se uită la Janice, ceru o diagnoză şi o parcurse cu atenţie. Porter deveni acum mai calm şi îşi recăpătă culoarea. Se întoarse către Ordaz şi se interesă ce s-a întâmplat.

— Domnule Porter, ştiaţi ceva despre ultimul proiect al doctorului Sinclair?

— Chestia aia care comprimă timpul? Da. O plasase în camera de zi când am venit aici, ieri seară - chiar în centrul cercului acela de iarbă uscată. Este vreo legătură?

— La ce oră aţi sosit?

— Oh, pe la vreo... şase. Am băut ceva, iar unchiul Ray ne-a arătat aparatul său. Nu ne-a explicat prea multe despre el. Ne-a demonstrat doar ce putea face. (Porter îşi arătă dinţii de un alb strălucitor.) Funcţiona cu adevărat! Drăcia aceea chiar comprima timpul! În vreo două luni ţi-ai putea trăi toată viaţa acolo. Să-l urmărim pe unchiul Ray cum se mişcă în interiorul câmpului era ca şi cum am fi încercat să ne concentrăm atenţia asupra unei păsări colibri. Mai rău chiar. A aprins un băţ de chibrit...

— Când aţi plecat?

— În jurul orei opt. Am cinat la *Cziller's House of Irish Coffe* şi... Ascultaţi, ce s-a întâmplat aici?

— Mai întâi trebuie să aflăm nişte lucruri, domnule Porter. Dumneata şi Janice aţi petrecut împreună toată seara zilei de ieri? Mai au fost şi alte persoane de faţă?

— Evident. Am luat cina singuri, însă apoi am fost la un soi de petrecere. Pe plajă, la Santa Monica. Un prieten de-al meu are o casă acolo. O să vă dau adresa. Unii dintre noi s-au întors la la *Cziller's* pe la miezul nopţii. Apoi Janice m-a dus acasă.

— Aţi afirmat că sunteţi iubitul Janicei. Nu locuiţi împreună?

— Nu. S-ar putea spune că sunt logodnicul ei, însă nu-i controlez în nici un fel viaţa. (Părea jenat.) Ea stă aici, cu unchiul Ray. *Stătea* cu unchiul Ray. Ah, la naiba!

Aruncă o privire în autodoc.

— Uite, datele indică faptul că se va trezi dintr-un moment în altul, continuă Porter. Pot să-i aduc o rochie.

— Bineînţeles.

L-am însoţit pe Porter în dormitorul Janicei, de unde alese pentru ea un neglijeu de culoarea piersicii. Începea să-mi placă de tipul ăsta. Avea instincte bune. O nuanţă de seară nu-i cel mai potrivit lucru pe care să-l porţi în dimineaţa unei crime. Iar el alesese un neglijeu cu mâneci largi. Braţul ce îi lipsea fetei nu avea să iasă prea mult în evidenţă.

— Îi spuneţi unchiul Ray, zise Ordaz.

— Da. Pentru că aşa îi spunea Janice.

— El n-avea nimic împotrivă? Era sociabil?

— Sociabil? Ei bine, nu era, însă noi doi ne simpatizam reciproc. Amândurora ne plăceau enigmele, înţelegeţi? Făceam schimb de povestiri poliţiste şi jocuri de puzzle. Ascultaţi, poate pare caraghios, însă sunteţi siguri că a murit?

— Din nefericire, da. A murit, asasinat. Aştepta să sosească cineva după plecarea dumneavoastră?

— Da.

— Aşa a spus el?

— Nu, dar purta o bluză şi pantaloni. Când era doar cu noi, de obicei stătea dezbrăcat.

— Aha!

— Oamenii în vârstă nu prea obişnuiesc, zise Porter. Însă unchiul Ray era în formă bună. Se întreţinea.

— Aveţi vreo idee pe cine putea aştepta?

— Nu. Oricum, nu o femeie; nu avea o întâlnire romantică, vreau să spun. Poate pe cineva cu aceleaşi preocupări.

În spatele său Janice gemu.

Într-o clipită Porter se aplecă deasupra ei. Îi puse mâna pe umăr şi o îndemnă să rămână nemişcată.

— Stai liniştită, dragoste. Te scoatem de aici cât ai zice peşte.

Ea aşteptă până ce Porter îndepărtă manşoanele şi celelalte accesorii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janice.

— Încă nu mi-au spus, rosti Porter, cu o umbră de furie. Ai grijă când te ridici. Ai suferit un accident.

— Ce fel de...? Vai!

— Totul va fi bine.

— Braţul meu!

Porter o ajută să iasă din autodoc. Braţul fetei se termina cu o cicatrice roză la câţiva centimetri dedesubtul umărului. Janice îl lăsă pe iubitul ei să o acopere cu capotul. Încercă să-şi lege cordonul, apoi renunţă când îşi dădu seama că se străduia să o facă cu o singură mână.

— Ascultă, şi eu mi-am pierdut braţul cândva, i-am spus.

Fata se uită la mine. La fel şi Porter.

— Sunt Gil Hamilton. De la Poliţia ONU. Chiar nu aveţi de ce să va faceţi griji. Vedeţi? (Mi-am ridicat braţul drept, am deschis şi închis pumnul.) Băncile de organe nu prea au multă cerere de membre, în comparaţie cu rinichii, de pildă. Probabil că nici n-o să trebuiască să aşteptaţi. Eu n-am aşteptat şi am senzaţia că este exact braţul cu care m-am născut. Funcţionează la fel de bine.

— Cum l-aţi pierdut? întrebă ea.

— Mi-a fost smuls de un meteorit, am zis, nu fără mândrie. Pe vremea când mă ocupam cu mineritul asteroidic în Centură.

N-a trebuit să pomenesc că noi înşine provocasem avalanşa de meteoriţi, plasând greşit bomba pe un asteroid pe care doream să-l deplasăm.

— Dumneata îţi aduci aminte cum ţi-ai pierdut braţul? o întrebă Ordaz.

— Da, zise fata şi o trecu un fior. Am putea merge undeva unde să stau jos? Mă simt un pic slăbită.

Am trecut în camera de zi. Janice se lăsă să cadă un pic cam de sus. Poate de vină era somnul, ori poate braţul lipsă îi afectase simţul echilibrului.

— Unchiul Ray este mort, nu? se interesă ea.

— Da.

— M-am întors acasă şi l-am găsit în poziţia aceea. Întins lângă maşina timpului pe care o realizase, cu partea din spate a craniului năclăită de sânge. M-am gândit că poate trăieşte încă, însă am văzut că maşina era în funcţiune; avea aura aia violetă. Am încercat să apuc vătraiul. Voiam să decuplez maşina cu el, însă n-am putut să-l strâng. Mâna nu numai că mi-a amorţit, dar nu mai puteam să o mişc.

— Aţi continuat să încercaţi?

— Pentru o vreme, da. După aceea… m-am retras pentru a evalua lucrurile. Nu voiam să pierd timpul, căci unchiul Ray

poate era pe moarte acolo. Îmi simţeam braţul mort, ca de piatră... Cred că aşa şi era, nu? (O trecu un frison.) Carne putrezindă... Aşa mirosea. Şi dintr-o dată m-am simţit atât de vlăguită şi de ameţită, de parcă eu însămi eram pe moarte. De-abia am izbutit să intru în autodoc.

— Bine că aţi izbutit! am spus eu.

Paloarea cuprinse din nou chipul lui Porter când acesta îşi dădu seama cât de aproape de moarte fusese fata.

— Unchiul dumitale aştepta vizitatori în noaptea trecută?

— Aşa cred.

— De ce credeţi asta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, se comporta altfel.

— Ni s-a spus că aţi ajuns împreună cu câţiva prieteni la *Cziller's House of Irish Coffe*, în jurul miezului nopţii. Este adevărat?

— Bănuiesc că da. Am băut ceva, apoi l-am dus pe Drew la el, şi am venit acasă şi eu.

— Direct acasă?

— Da, spuse Janice tremurând. Am parcat maşina şi am coborât scările. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Uşa era deschisă. Apoi l-am văzut pe unchiul Ray întins lângă maşină! Ştiam că nu trebuie să fug la el. Ne spusese să nu păşim în interiorul câmpului.

— Aşa? Atunci n-ar fi trebuit să vă întindeţi după vătrai.

— Nu, într-adevăr. Aş fi putut să folosesc cleştele, zise fata de parcă ideea tocmai i-ar fi venit în minte. Era la fel de lung. Nu m-am gândit la asta. Nu aveam timp. Nu înţelegeţi? El era pe moarte acolo, sau deja mort!

— Da, bineînţeles. Aţi alterat în vreun fel scena crimei?

Ea râse amar.

— Am impresia că am mişcat vătraiul vreo cinci centimetri. Apoi, când am simţit ce mi se întâmplă, am fugit imediat la autodoc. Era oribil. De parcă îmi dădeam sufletul...

— Cangrenă instantanee, rosti Porter.

— N-aţi încuiat liftul, de exemplu? întrebă Ordaz.

La naiba! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Nu. De obicei o facem când ne asigurăm pentru noapte, însă ieri n-am avut timp.

— De ce? se interesă Porter.

— Când am sosit noi, liftul era încuiat, răspunse Ordaz.

Porter reflectă la asta.

— Atunci asasinul trebuie să fi plecat de pe acoperiş. Veţi descoperi fotografii ale lui.

Ordaz surâse iertător.

— Tocmai asta este problema noastră. Nici o maşină nu şi-a luat zborul de pe acoperiş în noaptea trecută. O singură maşină a aterizat. A dumneavoastră, domnişoară Sinclair.

— Dar..., făcu Porter, apoi se opri şi reluă raţionamentul. După ce a sosit aici, poliţia a dat drumul la lift?

— Nu. Nu este posibil ca asasinul să fi plecat după ce am venit noi.

— Ah!

— Iată cele întâmplate, începu Ordaz. Azi dimineaţă, în jurul orei 5:30, locatarii de la... (Făcu o pauză pentru a-şi reaminti.)...de la etajul 36 au vorbit cu îngrijitorul clădirii, anunţând că prin sistemul de condiţionare a aerului vine un miros de carne putrezită. Îngrijitorul a căutat o vreme sursa mirosului, dar abia când a ajuns pe acoperiş a devenit evident. A...

— Cu cel fel de vehicul a ajuns pe acoperiş? se repezi Porter.

— Domnul Steeves afirmă că a luat un taxi de pe stradă. Alt mod de a coborî pe platforma de aterizare a doctorului Sinclair nu există.

— Da. Dar de ce a făcut asta?

— Poate că au existat şi alte ocazii când au ieşit mirosuri ciudate din laboratorul doctorului Sinclair. Îl vom întreba.

— Aşa să faceţi!

— Domnul Steeves s-a luat după mirosul ce ieşea pe uşa deschisă de la apartamentul doctorului. Apoi ne-a contactat şi ne-a aşteptat pe acoperiş.

— Dar taxiul său? (Porter avea într-adevăr nas de copoi.) Poate că asasinul a aşteptat până ce taxiul a ajuns aici, iar apoi a plecat cu el, după ce l-a lăsat Steeves.

— Taxiul a decolat imediat ce Steeves a pus piciorul pe pământ. Îngrijitorul avea un semnalizator de taxiuri, în caz că dorea altul. Camerele au supravegheat vehiculul tot timpul cât a staţionat pe acoperiş. Înţelegeţi problema noastră?

Aparent, Porter o înţelegea. Îşi trecu ambele mâini prin părul blond deschis.

— Cred că ar trebui să amânăm discuţia până ce vom şti mai multe, propuse el.

Se referea la Janice. Fata părea încurcată; nu pricepuse. Însă Ordaz încuviinţă imediat şi se ridică în picioare:

— Foarte bine. Nu există nici un motiv pentru care domnişoara Sinclair să nu poată locui în continuare aici. S-ar putea să vă deranjăm din nou, îi spuse ei. Deocamdată, condolenţele noastre.

Ordaz îşi făcu ieşirea din scenă. Eu l-am urmat. La fel, lucru neaşteptat, făcu şi Drew Porter. În vârful scărilor, acesta îl opri pe inspector, apucându-l cu mâna sa mare de antebraţ.

— Credeţi că Janice a făcut-o, nu-i aşa?

— Ce alternative am? Trebuie să iau în considerare această posibilitate.

— Nu avea nici un motiv. Îl adora pe unchiul Ray. În aceşti ultimi doisprezece ani a stat cu el. Nu avea nici cel mai mic motiv să-l ucidă.

— Nu exista o moştenire?

Expresia lui Porter deveni posacă.

— Bine, ar fi obţinut nişte bani, zise el. Însă Janice nu era absolut deloc interesată de aşa ceva.

— Daaa. Şi totuşi, ce altă opţiune avem? Tot ce cunoaştem până acum ne indică faptul că ucigaşul nu putea să părăsească locul crimei. Am cercetat locuinţa de cum am venit. Nu erau decât Janice Sinclair şi unchiul ei asasinat.

Porter se abţinu în ultima clipă să dea imediat un răspuns, reflectă asupra lui... Trebuie că îl ispitea rolul. Detectiv particular, întotdeauna cu un pas înaintea poliţiei. Da, Watson, jandarmii ăştia au un talent deosebit să scape din vedere esenţialul... Avea însă prea mult de pierdut.

— Şi îngrijitorul, domnul Steeves, spuse el în cele din urmă.

Ordaz ridică o sprânceană.

— Da, fireşte. Îl vom ancheta pe domnul Steeves.

— Cum a primit acel apel de la... apartamentul 36? Prin videofon fix sau mobil? Poate era deja pe acoperiş.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit. Dar avem imaginile ce arată aterizarea taxiului său.

— Avea un semnalizator de taxiuri. Putea să-l cheme chiar de aici.

— Încă ceva, am zis şi Porter se uită la mine cu speranţă. Cum e cu liftul, Porter? Are montat un microprocesor, nu? Nu ia pe cineva dacă nu figurează pe listă.

— Sau dacă unchiul Ray nu-i permite accesul. În holul de la parter există un interfon. Însă la acea oră din noapte probabil că unchiul Ray n-ar fi lăsat pe nimeni să urce dacă nu era aşteptat.

— Aşadar, dacă Sinclair aştepta un partener de afaceri, acesta se află probabil trecut în memorie. Dar coborârea? Poţi coborî dacă nu eşti pe listă?

— Ăăăă… cred că da.

— Poţi, spuse Ordaz. Liftul monitorizează numai intrările, nu şi plecările.

— Atunci de ce nu l-a folosit ucigaşul? Nu mă refer neapărat la Steeves. Mă refer la oricine a fost. De ce nu a coborât cu liftul? Ar fi fost cea mai la îndemână cale.

Se priviră, dar nu ziseră nimic.

— Bine, am rostit eu şi m-am întors către inspector. Când faci verificarea persoanelor de pe listă, vezi dacă vreuna dintre ele nu are un brăţ vătămat. Ucigaşul ar fi putut comite aceeaşi greşeală ca şi Janice: să-şi rănească mâna în încercarea de a opri generatorul. Şi aş dori să arunc o privire asupra numelor din memoria liftului.

— Foarte bine, zise Ordaz şi ne-am îndreptat amândoi către maşina brigăzii, aflată în autoport.

Nu ne putea auzi nimeni când inspectorul adăugă:

— Cum este implicat ARM-ul în treaba aceasta, domnule Hamilton? De unde interesul dumitale pentru latura criminalistică a cazului?

I-am spus ce îi spusesem şi lui Bera: era posibil ca asasinul lui Sinclair să fie singurul expert în viaţă în chestiunea maşinii timpului făcută de Sinclair. Ordaz aprobă din cap. Ce voia, de fapt, el să ştie era dacă aveam autoritatea legală pentru a ordona LAPD-ului într-o afacere locală. Iar răspunsul meu fusese da.

* * *

Sistemul de securitate al liftului lui Sinclair fusese construit să memoreze amprentele digitale şi structura oaselor faciale (care era scanată cu un radar de profunzime, evitându-se

astfel inconvenientele ridicate de schimbarea stilului de bărbierit şi de petrecerile mascate) a până la o sută de persoane. Majoritatea oamenilor au în jur de o sută de cunoştinţe, plus-minus vreo zece. Sinclair însă introdusese numai douăsprezece nume, punându-l la socoteală şi pe al său.

RAYMOND SINCLAIR
GEORGE STEEVES
ANDREW PORTER
PAULINE URTHIEL
JANICE SINCLAIR
BERNATH PETERFI
EDWARD SINCLAIR JR.
LAWRENCE MUHAMMAD ECKS
EDWARD SINCLAIR III
BERTHA HALL
HANS DRUCKER
MURIEL SANDUSKY

Valpredo avusese de lucru. Folosise maşina poliţiei şi videofonul ei pe post de birou de secretariat în timp ce supraveghea acoperişul.

— Ştim cine sunt o parte din aceste persoane, spuse el. Edward Sinclair Al Treilea, de pildă, este nepotul lui Edward Senior şi frate cu Janice. Se află în Centură, pe Ceres, făcându-şi un nume ca designer industrial. Edward Senior este fratele Iui Raymond. Locuieşte în Kansas City. Hans Drucker, Bertha Hill şi Muriel Sandusky îşi au cu toţii domiciliul în zona Los Angeles-ului extins; nu ştim ce legături aveau cu Sinclair. Pauline Urthiel şi Bernath Peterfi sunt un fel ce cercetători asistenţi. Ecks este avocatul lui Sinclair în materie de brevete pentru invenţii. Bănuiesc că putem sta de vorbă cu Edward III la videofon...

Ordaz făcu o faţă... O convorbire cu Centura nu era ieftină.

— Cu ceilalţi..., continuă Valpredo.

— Pot să vin cu o sugestie? am întrebat.

— Desigur, zise inspectorul.

— Trimite-mă cu cel care va discuta cu Ecks, Peterfi şi Urthiel. Probabil că aceştia îl cunoşteau pe Sinclair din domeniul profesional şi prezenţa unui agent ARM vă va oferi şansa să puneţi nişte întrebări ceva mai amănunţite.

— Aş putea să mă ocup eu de sarcina asta, se oferi

Valpredo.

— Foarte bine, zise Ordaz, părând încă posomorât. Aş fi fost mulţumit dacă lista asta ar fi fost completă. Din nefericire trebuie să luăm în considerare şi posibilitatea ca vizitatorul doctorului Sinclair să fi utilizat interfonul din hol şi să fi cerut să fie primit.

* * *

Bernath Peterfi nu răspundea la videofon.

Pe Pauline Urthiel am prins-o la videofonul mobil. O voce ascuţită de contraalto, fără imagine. Am dori să stăm de vorbă cu ea în legătură cu anchetarea unei crime; o găseam acasă în după-amiaza aceasta? Nu. Ţinea o prelegere, dar ajungea acasă pe la şase.

Ecks răspunse ud leoarcă şi fără să zâmbească.

— Ne scuzaţi că v-am scos de sub dusş, domnule Ecks. Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră în legătură cu anchetarea unei crime...

— Sigur, veniţi. Cine a murit?

Valpredo îi spuse.

— Sinclair? Ray Sinclair? Sunteţi siguri?

Da, eram.

— Of, Doamne! Ascultaţi, lucra la ceva important, un propulsor interspaţial, dacă se dovedea funcţional. În caz că există vreo posibilitate să conservaţi aparatura…

I-am dat încă o dată asigurări şi am închis. Dacă avocatul lui Sinclair în materie de brevete de invenţii credea că este un propulsor spaţial… poate că aşa era.

— Nu pare c-ar avea intenţia de a-l fura, observă.

— Nu. Şi chiar dacă ar fi pus mâna pe aparat, tot n-ar fi putut pretinde că el l-a creat. Dacă el este ucigaşul, nu după generator umbla.

Ne deplasam cu viteză mare, viteză de maşină de poliţie în misiune. Vehiculul era pe pilot automat, bineînţeles, însă era posibil să aibă nevoie de supervizare manuală în orice moment. Valpredo se concentra asupra decorului ce trecea pe lângă noi şi vorbea fără să se uite la mine.

— Ştii, tu şi inspectorul nu căutaţi acelaşi lucru.

— Ştiu. Eu caut un ucigaş ipotetic. Julio caută o vizită ipotetică. Ar fi greu să demonstreze că nu a existat niciuna, însă

dacă Porter şi fata spun adevărul, este posibil ca Julio să demonstreze că vizitatorul nu l-a omorât pe Sinclair.

— Şi atunci rămâne Janice, zise Valpredo.

— Tu de partea cui eşti?

— De partea nimănui. Nu fac decât să pun întrebări interesante. Tu însă eşti foarte sigur că fata este nevinovată.

— Mda!

— De ce?

— Habar n-am. Poate pentru că nu cred că are atâta minte. N-a fost un omor banal.

— E nepoata lui Sinclair. Nu poate fi complet idioată.

— Ereditatea nu acţionează în felul ăsta. Poate mă amăgesc singur. Poate braţul ei este de vină. Şi-a pierdut un braţ; are deja destule probleme pe cap.

Apoi am împrumutat videofonul maşinii pentru a scormoni prin baza de date a computerului ARM.

PAULINE URTHIEL. Născută Paul Urthiel. Doctorat în fizica plasmei. Universitatea Californiei din Ervine. Schimbare de sex şi de nume, 2111. Nominalizată acum şase ani pentru premiul Nobel, cu studiile în domeniul efectului de anulare a sarcinii într-un dezintegrator Slaver. Înălţime: 1,75 m. Greutate: 61 kg. Căsătorită cu Lawrence Muhammad Ecks, 2117. Şi-a păstrat, impropriu spus, numele de fată. Domicilii separate.

BERNATH PETERFI. Doctorat în fizică subatomică şi domenii conexe, MIT. Diabetic. Înălţime: 1,73 m. Greutate: 66 kg. Cerere de dispensă de la Legile Fertilităţii respinsă, 2119. Căsătorit - 2118, divorţat - 2112. Locuieşte singur.

LAWRENCE MUHAMMAD ECKS. Masterat în fizică. Membru al baroului. Înălţime: 1,85 m. Greutate: 86 kg. Braţ stâng artificial. Vicepreşedinte CIT (Comitetul pentru Interzicerea Transplanturilor).

— Ciudat cum tot apar braţele în cazul ăsta, remarcă Valpredo.

— Mda. (Inclusiv eu, un braţ al legii care nu prea aveam ce căuta pe aici.) Ecks are un masterat. Poate că ar fi fost în stare să-i convingă pe ceilalţi că generatorul îi aparţine. Sau poate credea că este în stare.

— Pe noi n-a încercat să ne aburească.

— Presupunând că a dat greş în noaptea trecută, asta n-ar însemna neapărat să dorească ca generatorul să fie pierdut

pentru umanitate, am dreptate?

— Cum a ieşit?

Nu i-am răspuns.

* * *

Ecks locuia într-un turn conic, înalt de aproape o milă. La un moment dat, Săgeata Lindstetter trebuie că fusese cea mai mare construcţie ridicată vreodată, asta înainte să se introducă structurile tip arcă. Am aterizat pe o platformă situată la o treime de vârf, apoi am coborât zece etaje.

Avocatul era îmbrăcat când ne-a deschis; purta nişte pantaloni de un galben orbitor şi o cămaşă din plasă. Pielea îi era foarte închisă la culoare, iar părul - o lână neagră şi pufoasă, cu firişoare cărunte prin ea. La videofon nu putusem să-mi dau seama care braţ era cel artificial; nici acum nu puteam. Ne invită înăuntru, luă loc şi aşteptă întrebările.

Unde a fost noaptea trecută? Avea un alibi? Asta ne-ar ajuta considerabil.

— Îmi pare rău, nu. Mi-am petrecut noaptea lucrând la un caz destul de dificil. Nu v-ar interesa detaliile.

I-am spus că m-ar interesa.

— De fapt, este vorba despre Edward Sinclair, strănepotul lui Ray. Băiatul e imigrant în Centură şi a realizat o lucrare de design industrial ce ar putea fi adaptată pentru Pământ. Pivot pentru un motor cu reacţie. Necazul este că nu-i foarte diferit de modelele existente, ci doar mai bun. Brevetul său din Centură este valabil, însă legile Naţiunilor Unite sunt altele. Nici nu v-ar veni să credeţi dacă auzi toate încurcăturile juridice.

— Este probabil să piardă?

— Nu, treaba s-ar putea complica numai dacă o firmă numita Firestorm hotărăşte să intre în luptă. Vreau să fiu gata pentru asta. La nevoie e posibil chiar să-i cer puştiului să se întoarcă pe Pământ. Mi-ar displăcea profund să fac asta, totuşi. Are probleme cu inima.

A folosit liniile de comunicaţie, să spunem pentru accesul la reţeaua informatică, în timpul nopţii de documentare?

Dintr-o dată Ecks se lumină la faţă.

— Da, sigur. Constant, toată noaptea. În regulă, am un alibi.

N-avea nici un rost să-i arătăm că asemenea apeluri

puteau fi făcute şi din altă parte.

— Aveţi vreo idee unde a fost soţia dumneavoastră ieri noapte?

— Nu, nu locuim împreună. Ea stă la 300 de etaje mai sus. Avem o căsătorie modernă... poate prea modernă, adăugă el gânditor.

Exista o mare probabilitate ca Raymond Sinclair să fi aşteptat o vizită în noaptea trecută. Avea Ecks vreo idee...

— Întreţinea relaţii cu două femei, zise Ecks. Aţi putea să le întrebaţi pe ele. Bertha Hali are vreo optzeci de ani, cam de aceeaşi vârstă cu Ray. Nu-i prea sclipitoare, nu după standardele lui Ray, însă se menţine în aceeaşi formă fizică bună ca şi el. Făceau drumeţii, jucau tenis, poate se culcau împreună, poate nu. Să vă ofer adresa ei. Şi mai este şi Muriel nu-ştiu-cum. Ray făcuse o pasiune pentru ea cu câţiva ani în urmă. Acum are treizeci de ani. N-am idee dacă se mai vedeau sau nu.

Sinclair mai cunoştea şi alte femei?

Ecks ridică din umeri.

Pe plan profesional pe cine cunoştea?

— Vai, Doamne, o listă nesfârşită. Ştiţi câte ceva despre felul în care lucra Ray? ne întrebă, fără a aştepta răspuns. În cea mai mare parte a cazurilor folosea modele informatice. Orice experiment în domeniul său putea costa milioane, sau chiar mai mult. El se pricepea la programarea unor simulări ale experimentelor, care să-i arate ce voia să ştie. De pildă, oh... Sunt sigur că aţi auzit de lanţul molecular Sinclair. Ba bine că nu! Îl folosisem la tractare, în Centură; nici un alt material nu era suficient de uşor şi de rezistent. O buclă din lanţul molecular Sinclair era aproape invizibilă, însă putea să taie şi oţelul.

— N-a început să lucreze cu elementele chimice decât după ce, practic, terminase proiectul. Mi-a spus că şi-a petrecut patru ani realizând modele moleculare simulate pe computer. Partea dificilă au fost capetele lanţului molecular; lanţul începea să se dezintegreze de la extremităţi din momentul când era produs. Când în cele din urmă a obţinut ce voia, a făcut contract cu un laborator de chimice industrială pentru a-l executa în numele lui.

— La asta mă refer, continuă Ecks. De îndată ce descoperea soluţia, angaja alţi oameni pentru a se ocupa de

aspectul concret al lucrării. Iar cei angajaţi trebuiau să ştie la ce lucrează. Îi cunoştea pe fizicienii, chimiştii şi specialiştii în teoria câmpului cei mai buni de pe Pământ şi din Centură.

Precum Pauline? Precum Bernath Peterfi?

— Da, Pauline a realizat ceva pentru Sinclair cândva. Nu i-a convenit că a trebuit să-l lase pe el să culeagă toate aprecierile. Pauline prefera să lucreze pe cont propriu. N-o învinuiesc.

Se putea gândi la vreo persoană care e posibil să fi dorit să-l asasineze pe Sinclair?

Ecks ridică din umeri.

— Aş zice că asta este meseria dumneavoastră. Ray nu împărţea niciodată onorurile cu nimeni. Poate că cineva cu care colaborase i-a purtat pică. Sau poate a fost cineva care încerca să-i fure ultima invenţie. Luaţi aminte, nu ştiu prea multe despre ce încerca să realizeze, dar dacă funcţiona ar fi fost ceva fantastic de valoros, şi nu doar în bani.

Valpredo scoase un sunet de parcă ar fi vrut să arate că el terminase.

— Vă deranjează dacă vă pun o întrebare personală? am zis eu.

— Puneţi-o!

— Braţul dumneavoastră... Cum l-aţi pierdut?

— M-am născut fără el. N-a fost o malformaţie congenitală, doar o situaţie prenatală dificilă. Am venit pe lume cu un singur braţ şi suferind de rahitism. La momentul când am fost suficient de mare pentru un transplant, am ştiut că nu vreau aşa ceva. Să vă ţin discursul standard?

— Nu, mulţumesc, însă mă întreb cât de bun este braţul dumneavoastră artificial. Am şi eu unul transplantat.

Ecks mă studie cu atenţie, căutând semne de degenerare morală.

— Presupun că de asemeni vă număraţi printre aceia care continuă să voteze pedeapsa cu moartea pentru delicte din ce în ce mai neînsemnate.

— Nu, eu...

— La urma urmei, dacă băncile de organe rămân fără infractori, dumneavoastră ajungeţi la anaghie. Aţi putea fi nevoiţi să trăiţi cu consecinţele greşelilor pe care le-aţi făcut.

— Nu! Sunt unul dintre cei care s-au opus legii celui de-al

doilea trup, pentru a interzice accesul acelei categorii la băncile de organe. Şi îmi câştig existenţa vânând traficanţi de organe. Însă nu am un braţ artificial şi bănuiesc că motivul pentru asta este că am o fobie.

— O tehnofobie? Am auzit de aşa ceva, rosti Ecks. Însă poţi avea şi alte fobii. Toate organele din mine îmi aparţin în întregime, nu sunt părţi dintr-un om mort. Recunosc că nuanţa nu este întocmai aceeaşi, însă este la fel de rezonabil. Şi... priviţi!

Mă apucă de antebraţ şi strânse.

Aveam senzaţia că oasele mele erau gata să cedeze. N-am ţipat, însă mi-a trebuit ceva efort.

— Asta nu-i toată forţa mea, zise avocatul. Şi pot să o ţin aşa toată ziu. Braţul acesta nu oboseşte.

Îmi dădu drumul.

M-am interesat dacă îl deranja să-i văd braţele. El spuse că nu. Pe atunci însă, Ecks nu ştia de mâna mea imaginară.

Am examinat plasticul de sinteză al braţului artificial, apoi osul şi muşchii celuilalt. Braţul adevărat era acela care mă interesa.

— Ei bine? întrebă Valpredo când ne aflam din nou în maşină.

— Nimic în neregulă cu braţul natural, am spus. N-are cicatrice.

Valpredo dădu din cap, aprobator.

Însă sfera de timp comprimat n-ar fi afectat plasticul şi bateriile, mi-am zis. Şi dacă Ecks ar fi plănuit să coboare două etaje cele douăzeci şi cinci de kilograme ale generatorului, braţul său artificial ar fi avut forţa necesară.

* * *

L-am contactat pe Peterfi din maşină şi l-am găsit acasă. Era un bărbat scund, cu ten întunecat, chip blând, păr drept, de un negru strălucitor, tuns pierdut. Clipea din ochi şi se uita chiorâş, ca şi cum lumina ar fi fost prea puternică, şi avea aspectul dezordonat al unei persoane care dormise îmbrăcată în hainele de zi. M-am întrebat dacă nu-i întrerupsesem somnul de după-amiază.

Da, ar fi bucuros să ajute poliţia în anchetarea unei crime.

Peterfi stătea într-o clădire joasă, din sticlă şi beton,

situată pe o faleză din Santa Monica. Apartamentul său dădea către mare.

— Scump, dar merită pentru priveliște, zise Peterfi, indicându-ne scaunele din camera de zi.

Draperiile erau trase, împiedicând razele soarelui de după-amiază. Am remarcat umflătura de sub mâneca dreaptă a bărbatului, acolo unde fusese fixat de osul braţului un perfuzor automat cu o capsulă de insulină.

— Ei bine, cu ce vă pot ajuta? Nu-mi amintesc să fi menţionat cine a fost ucis...

Valpredo îi spuse.

Peterfi se arătă zguduit.

— Vai... Ray Sinclair? Dar nu se poate stabili cum va afecta asta..., şi brusc se opri.

— Vă rog, continuaţi! zise Valpredo.

— Lucram la ceva împreună. Ceva... revoluţionar.

Un propulsor interstelar?

Peterfi fu surprins. Ezită un timp, apoi rosti:

— Da. Trebuia să fie secret.

I-am spus că văzusem maşina în funcţiune. Cum putea servi un câmp de comprimare a timpului drept sistem de propulsie interstelară?

— Nu era exact asta, zise cercetătorul, după care ezită din nou. Au existat întotdeauna câţiva savanţi optimişti care au susţinut că doar pentru că masa şi inerţia au fost permanent asociate în experienţa umană, nu este neapărat necesar ca aceasta să fie o lege universală. Ceea ce am făcut eu şi Ray a fost să creăm condiţiile pentru reducerea inerţiei. Înţelegeţi...

— Un sistem de propulsie noninerţială...

Peterfi încuviinţă energic din cap.

— În linii mari, da. Aparatul este intact? Dacă nu...

I-am dat asigurări în această privinţă.

— Bine, atunci. Tocmai voiam să spun că dacă ar fi fost distrus, îl puteam reface şi singur. Eu am fost cel care s-a ocupat în cea mai mare parte cu construcţia lui. Ray prefera să lucreze cu mintea, nu cu mâinile.

Îi făcuse Peterfi o vizită lui Sinclair ieri noaptea?

— Nu. Am cinat la un restaurant din josul coastei, apoi m-am întors acasă şi m-am uitat la holovizorul mural. Pentru ce oră am nevoie de un alibi? întrebă el glumeţ.

Valpredo îi zise şi expresia sa glumeaţă se prefăcu într-o grimasă nervoasă. Nu, plecase de la Mail Shirt puţin după nouă; nu putea dovedi unde fusese după acea oră.

Ştia cine ar fi putut dori să-l asasineze pe Raymond Sinclair?

Peterfi declară că nu voia să facă acuzaţii explicite. Bineînţeles că îl înţelegeam. Poate cineva cu care lucrase în trecut, sau poate cineva pe care îl insultase. Ray considera că majoritatea omenirii era compusă din proşti. Sau... am putea cerceta chestiunea dispensei fratelui lui Ray.

— Dispensa lui Edward Sinclair? întrebă Valpredo. Ce-i cu ea?

— Sincer aş fi preferat să aflaţi povestea de la altcineva. Poate cunoaşteţi faptul că lui Edward Sinclair i s-a refuzat dreptul de a avea copii din pricina unei maladii cardiace ereditare. Şi nepotul său o are. Există anumite dubii dacă a făcut chiar el lucrarea pentru care a dobândit dispensa.

— Asta însă trebuie să se fi întâmplat acum patruzeci-cincizeci de ani. Ce legătură ar putea să aibă cu crima de acum?

Peterfi explică răbdător:

— Edward a avut un copil în baza dispensei de la Legile Fertilităţii. Acum există doi nepoţi. Să presupunem că problema este reexaminată. Atunci nepoţii şi-ar pierde dreptul de a avea copii. Ar fi ilegali. Poate şi-ar pierde chiar şi dreptul de a moşteni.

— Mda! aprobă Valpredo. O să cercetăm pista asta.

— Şi dumneavoastră aţi solicitat o dispensă, nu cu multă vreme în urmă, am zis eu. Bănuiesc că... ăăă...

— Da, diabetul. Nu mă deranjează deloc în viaţă. Ştiţi de cât timp se foloseşte insulina în tratamentul diabetului? De aproape două sute de ani! Ce contează dacă sunt diabetic? Ce contează dacă copiii mei sunt?

Ne fixă cu privirea, aşteptând un răspuns. Nu primi niciunul.

— Dar Legile Fertilităţii îmi neagă dreptul de a avea copii. Ştiaţi că mi-am pierdut soţia deoarece Consiliul nu mi-a acordat o dispensă pe care o meritam? Lucrările mele asupra circulaţiei plasmei în fotosfera solară... Ei, n-are sens să vă ţin prelegeri pe acest subiect, nu-i aşa? Însă studiile mele pot fi folosite pentru anticiparea structurii furtunilor de protoni din apropierea oricărei

stele de tip G? Fiecare colonie datorează ceva muncii mele.

Era o exagerare, mi-am spus în gând. Furtunile de protoni afectau îndeosebi operaţiunile de minerit pe asteroizi...

— De ce nu vă stabiliţi în Centură? am întrebat. Acolo aţi fi stimat pentru lucrările dumneavoastră şi nici nu se aplică Legile Fertilităţii.

— Mă îmbolnăvesc în afara Pământului. E vorba despre bioritmuri, n-are nimic de-a face cu diabetul. Jumătate din omenire suferă din pricina tulburărilor de bioritm.

Îmi părea rău pentru el.

— Încă aţi putea obţine dispensa pentru activitatea dumneavoastră la propulsorul non-inerţial. Asta v-ar aduce soţia înapoi?

— Ăă... nu ştiu. Mă îndoiesc. Au trecut doi ani. În orice caz, nu se poate prezice în ce sens va decide Consiliul. Data trecută credeam că am dispensa în buzunar.

— Vă deranjează dacă vă examinez braţele?

— Ce...? făcu Peterfi, uitându-se la mine.

— Aş dori să vă examinez braţele.

— Asta pare o solicitare foarte curioasă. De ce?

— Este probabil ca ucigaşul lui Sinclair să-şi fi vătămat braţul în noaptea trecută. Vă reamintesc că acţionez în numele Poliţiei Naţiunilor Unite. Dacă aţi fost afectat de efectele secundare ale unui posibil propulsor spaţial ce ar putea fi folosit de coloniştii pământeni, ascundeţi o dovadă pentru...

M-am oprit, căci Peterfi se ridicase în picioare şi îşi scotea tunica. Nu era bucuros, însă se supuse. Braţele sale păreau în regulă. Le-am pipăit pe amândouă, am flexat încheieturile, am masat articulaţiile falangelor. Am palpat oasele de sub carne cu buricele degetelor mele imaginare.

La şapte-opt centimetri mai jos de încheietura umărului, osul fusese sudat. Am cercetat musculatura şi tendoanele...

— Braţul dumneavoastră drept a fost transplantat, am spus. Pesemne că asta s-a întâmplat acum şase luni.

El îşi stăpâni nervozitatea.

— Poate că nu va daţi seama, dar operaţia de reataşare a braţului propriu lasă aceeaşi cicatrice.

— Aşa s-a întâmplat?

Furia îl făcu să vorbească mai precis.

— Da. Efectuam un experiment şi a avut loc o explozie.

Braţul mi-a fost aproape retezat. Mi-am legat un bandaj ca să fac hemostază şi am intrat în autodoc înainte să-mi pierd cunoştinţa.

— Există vreo dovadă în acest sens?

— Mă îndoiesc. N-am povestit nimănui despre acest accident, iar autodocul nu păstrează înregistrări. În orice caz, am senzaţia că sarcina probei vă revine dumneavoastră.

— Mda.

Peterfi îşi îmbrăcă din nou tunica.

— Aţi terminat aici? Sunt profund îndurerat de moartea lui Ray Sinclair, dar nu văd cum este posibil să aibă de-a face cu stupiditatea mea de acum şase luni.

Nici eu. Am plecat.

Din nou în maşină. Era 17:20; puteam să luăm o gustare în drum spre locuinţa Paulinei Urthiel.

— Cred că era transplantat, i-am zis lui Valpredo. Şi n-a vrut să recunoască. Pesemne că a fost la un traficant de organe.

— De ce ar fi făcut acest lucru? Nu-i atât de dificil să obţii un braţ de la băncile publice de organe.

Am reflectat la asta.

— Ai dreptate. Însă dacă era un transplant normal, ar fi existat o înregistrare. Poate că s-a întâmplat aşa cum a spus el.

— Da.

— Ce zici de asta? Făcea un experiment ilegal. Ceva ce ar putea provoca poluare sau chiar ceva în legătură cu radioactivitatea. S-a ales cu nişte arsuri din pricina radiaţiilor la braţ. Dacă s-ar fi dus la băncile publice de organe ar fi fost arestat.

— Şi scenariul acesta se potriveşte. Putem să o dovedim?

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea să o facem. Poate ne spune cum să-l găsim pe cel cu care a tratat. Să facem nişte cercetări; poate aflăm la ce lucra acum şase luni.

* * *

Pauline Urthiel ne deschise chiar în clipa când am sunat.

— Bună seara! Tocmai m-am întors şi eu. Pot să vă ofer ceva de băut?

Am refuzat amândoi. Ea ne pofti într-un apartament destul de mic, cu o mulţime de piese de mobilier ce se puteau plia în tavan. Acum erau vizibile doar o canapea şi o măsuţă de

cafea; restul existau sub formă de contururi pe plafon. Perspectiva oferită de fereastra panoramică îţi tăia răsuflarea. Pauline locuia aproape de vârful Săgeţii Lindstetter, la vreo 300 de etaje deasupra soţului ei.

Era înaltă şi suplă, cu o structură facială ce ar fi fost efiminată la un bărbat. Unei femei însă îi dădea o tuşă de masculinitate. Sânii rotunzi puteau fi din carne sau sintetici, dar în orice caz implantaţi chirurgical.

Termină de preparat o băutură mare şi veni lângă noi pe canapea. Iar întrebările începură să curgă.

Ştia cine l-ar fi dorit pe Raymond Sinclair mort?

— Nu prea. Cum a murit?

— Cineva i-a spart craniul cu un vătrai, zise Valpredo.

Dacă nu avea intenţia să pomenească de generator, nici eu nu o aveam.

— Ce desuet! spuse Pauline şi vocea ei de contraalto deveni tăioasă. Propriul său vătrai, presupun. Din rastelul propriului său şemineu. Trebuie să căutaţi un tradiţionalist!

Ne cercetă cu privirea pste buza paharului. Avea ochi mari, cu pleoape ornamentate cu tatuaje semipermanente reprezentând două steaguri fluturânde ale Naţiunilor Unite.

— Indiciul ăsta nu vă ajută prea mult, nu? Aţi putea încerca să-i anchetaţi pe cei cu care lucra la ultimul său proiect.

Parcă se referea la Peterfi, mi-am zis.

— Este neapărat necesar să fi avut vreun colaborator? întrebă Valpredo.

— În general lucra singur în faza de început. Dar când proiectul avansa, angaja alte persoane pentru a stabili cum să realizeze partea tehnică. Niciodată n-a făcut ceva material cu propria mână. Totul era doar un program în memoria unui calculator. Era nevoie de altcineva pentru a transpune proiectul în realitate. Şi niciodată nu împărţea meritele cu nimeni.

Atunci ipoteticul său colaborator ar fi putut afla cât de puţin respect primea pentru activitatea sa şi... Însă Urthiel scutură din cap.

— Vorbesc despre un psihopat în toată puterea cuvântului, nu despre cineva care a fost tras pe sfoară. Sinclair nu oferea nimănui niciodată o cotă-parte din ceea ce făcea. Întotdeauna spunea pe faţă cum merg lucrurile. Ştiam în ce mă bag când am construit prototipul FyreStop pentru el şi ştiam din

ce ies când am renunţat la colaborare. Îmi folosea pregătirea, nu şi creativitatea. Eu voiam să realizeze ceva original, ceva care să mă reprezinte.

Avea vreo idee despre proiectul la care lucra Sinclair?

— Soţul meu ştie despre asta. Larry Ecks, locuieşte în aceeaşi clădire. A făcut o dată nişte aluzii obscure, dar când am vrut să aflu mai multe a rânjit... (Din senin rânji şi ea.) Veţi considera că mă interesează subiectul, însă Larry nu mi-a spus nimic.

Sosise momentul să preiau controlul, altminteri nu aveam să aflăm niciodată răspunsurile la anumite întrebări.

— Sunt de la ARM. Ceea ce am să vă spun constituie un secret, am zis.

Şi i-am povestit ce cunoşteam despre generatorul lui Sinclair. Poate Valpredo se uită la mine dezaprobator, sau poate că nu.

— Ştim că acel câmp poate vătăma braţul unui om în câteva secunde. Ceea ce am dori să aflăm este dacă asasinul se plimbă acum cu o mână putredă pe jumătate sau un picior, căci...

Ea se ridică şi îşi trase partea superioară a costumului colant în jurul taliei. Semăna foarte mult cu o femeie adevărată. Dacă n-aş fi ştiut... şi de ce ar conta? În zilele noastre operaţia de schimbare a sexului era pusă la punct şi rezultatele perfecte. La naiba, eram în exerciţiul funcţiunii. Valpredo privea indiferent, aşteptându-mă.

I-am cercetat ambele braţe cu ochii şi cele trei mâini ale mele. Nimic. Nici măcar o vânătaie.

— Şi picioarele?

— Nu, dacă puteţi sta pe ele, i-am răspuns.

Următoarea întrebare. Oare un braţ artificial putea funcţiona în interiorul câmpului?

— Larry? Vă gândiţi la Larry? Sunteţi sărit de pe fix.

— Consideraţi-o ca pe o întrebare ipotetică.

Pauline ridică din umeri.

— Părerea dumneavoastră este la fel de bună ca şi a mea. Nu există vreun specialist în câmpuri noninerţiale.

— A existat unul. Acum este mort; i-am reamintit eu.

— Tot ce ştiu am aflat din programul lui Grey Lensman de la holovizor, pe vremea când eram mică, zise Urthiel şi pe

neaşteptate zâmbi. Serialul acela vechi de aventuri spaţiale...

— Şi dumneavoastră? râse Valpredo. Mă uitam la emisiunea aceea în sala de studiu, la un videofon de buzunar. Într-o bună zi directoarea m-a prins asupra faptului...

— Bineînţeles. Apoi ne-a mărit şi l-am lăsat în urmă. Păcat! Navele acelea noninerţiale... Acum sunt sigură că o navă non-inerţială reală nu s-ar comporta precum acelea. Nu s-ar putea evita efectul de comprimare a timpului.

Apoi luă o sorbitură din paharul ei, îl aşeză pe măsuţă şi continuă:

— Da şi nu. Ar fi putut băga braţul înăuntru, dar... înţelegeţi dificultatea? Impulsurile nervoase care activează motoarele braţului lui Larry ar fi ajuns în câmp prea lent.

— Desigur.

— Însă dacă Larry mai întâi ar fi închis pumnul în jurul unui obiect, iar apoi l-ar fi introdus în câmp, probabil că pumnul ar fi rămas închis. Ar fi fost posibil să-i spargă capul lui Ray... nu, n-ar fi fost! Vătraiul nu s-ar fi mişcat mai repede decât un gheţar. Ray îl putea evita cu uşurinţă.

Şi nici n-ar fi fost în stare să scoată un vătrai din interiorul câmpului. N-ar fi reuşit să-l strângă în palmă, dar putea să încerce şi totuşi să rămână cu braţul intact, mi-am zis.

Ştia Urthiel ceva despre circumstanţele în care fusese acordată dispensa lui Edward Sinclair?

— Of, asta-i o poveste veche, spuse Pauline. Bineînţeles, am auzit şi eu. Ce legătură ar putea avea cu... cu uciderea lui Ray?

— Nu ştiu, i-am mărturisit. Doar tatonez terenul.

— Păi, pesemne că o veţi afla mai exact din fişierele ONU. Edward Sinclair a fundamentat aparatul matematic al câmpurilor ce colectează hidrogenul interstelar pentru remorcherele robotizate. Ăsta-i modul cel mai sigur de a obţine o dispensă: să realizezi o descoperire într-un domeniu ce are de-a face cu coloniile spaţiale. De fiecare dacă când determini plecarea unui om de pe Pământ, populaţia scade cu o persoană.

— Ce a fost necurat la mijloc?

— Nimic ce poate fi dovedit. Aduceţi-vă aminte, pe atunci Legile Fertilităţii erau de dată recentă. Nu puteau face faţă unor încercări adevărate. Edward Sinclair era însă specialist în matematicile pure. Se ocupa cu teoria numerelor, nu cu

aplicaţiile practice. Am văzut ecuaţiile lui Edward şi seamănă mai degrabă cu cele pe care avea să le creeze Ray mai târziu. Iar Ray nu avea nevoie de dispensă. Nu şi-a dorit niciodată copii.

— Aşadar, credeţi...

— Nu mă interesează care dintre ei a reproiectat colectoarele remorcherelor spaţiale. E nevoie de multă inteligenţă pentru a fenta Consiliul Fertilităţii în acest fel. (Îşi sorbi restul băuturii şi puse paharul jos.) Conservarea inteligenţei nu este niciodată o greşeală. Şi nici pentru Consiliul Fertilităţii n-a fost un afront. Cei care se ascund când trebuie să facă vaccinurile contracepţionale, care nasc ilegal, iar apoi fac mare tămbălău când Consiliul trebuie să îi sterilizeze, aceia sunt cei care discreditează sistemul. Dacă-s prea mulţi, Legile Fertilităţii se duc pe apa sâmbetei. Şi asta...

Nu trebui să termine propoziţia.

Sinclair ştia că Pauline Urthiel fusese cândva Paul?

Ea făcu ochii mari.

— Şi, mă rog, ce legătură are asta cu crima?

Cochetam cu ideea că Sinclair ar fi putut-o şantaja pe Urthiel cu această informaţie. Nu pentru bani, ci pentru exclusivitate în privinţa unei descoperiri pe care o făcuseră împreună.

— Doar tatonez terenul, am spus.

— Păi... bine. N-am idee dacă Ray ştia sau nu. Nu a abordat niciodată subiectul, dar nici nu mi-a făcut curte, şi pesemne îmi studiase biografia înainte să mă angajeze. Larry nu ştie. V-aş fi recunoscătoare dacă nu v-ar scăpa vreun cuvânt în faţa lui.

— De acord.

— Vedeţi, deja are copii cu prima lui nevastă. Eu nu-i refuz acest lucru... Poate s-a căsătorit cu mine deoarece aveam un pic de... intuiţie masculină. Poate. Însă el nu ştie asta şi nici nu vreau să ştie. Nu-mi dau seama dacă ar primi vestea râzând sau m-ar ucide.

* * *

L-am pus pe Valpredo să mă lase la Comandamentul ARM.

Maşina asta ciudată mă deranjează cu adevărat, Gil... Aşa şi trebuie, Julio. Poliţia din Los Angeles nu era pregătită să se

ocupe cu coşmarul izvorât din mintea unui savant nebun, coşmar ce funcţiona liniştit în centrul scenei crimei.

În mod cert nu era stilul fetei. Nu această crimă. Drew însă era precis genul de persoană care să pună la cale o crimă perfectă folosindu-se de generatorul lui Sinclair, doar ca exerciţiu intelectual. Se poate ca el s-o fi îndrumat-o pe Janice; poate a fost chiar la faţa locului şi a folosit liftul înainte ca ea să-l deconecteze. Acesta fusese singurul lucru pe care uitase să i-l spună: să nu deconecteze liftul.

Sau: el i-a prezentat în linii mari fetei o crimă perfectă, doar ca divertisment, fără să-i treacă prin gând că ea o va pune în aplicare - greşit!

Sau: unul dintre ei l-a ucis pe unchiul Ray fără premeditare. Nu se poate stabili ce spusese doctorul de provocase furia unuia. Însă maşina era chiar acolo, în cameră, iar Drew a cuprins-o cu braţul său mare pe Janice, zicându-i: „*Stai! Nu face nimic deocamdată, lasă-mă să mă gândesc...*”

Considerându-l pe oricare dintre aceste scenarii ca fiind cel adevărat, un procuror ar avea mult de furcă încercând să-l dovedească. Ar putea arăta că nici un ucigaş n-ar fi fost capabil să părăsească locul crimei fără complicitatea Janicei Sinclair şi, prin urmare... Dar cum venea treaba cu maşina aceea a timpului construită de victimă? Oare permitea ieşirea unui asasin dintr-o cameră încuiată? Cum putea un judecător să aprecieze posibilităţile ei?

Bera poate ştia răspunsul.

Maşina era în funcţiune. Când am păşit în laborator, am prins cu coada ochiului o aură violetă estompată, apoi un licăr... iar după aceea maşina se opri şi Jackson Bera apăru din senin lângă ea, rânjind în tăcere şi aşteptând.

N-aveam de gând să-i stric distracţia.

— Ei bine? Este un propulsor interstelar? am întrebat.

— Da!

O lumină caldă mi se răspândi prin corp.

— În regulă, am spus.

— Este un câmp de inerţie redusă, zise Bera. În interiorul lui lucrurile îşi pierd cea mai mare parte din inerţie... nu din masă, doar din rezistenţa la înaintare. Cam în proporţie de cinci sute la unu. Suprafaţa de delimitare este foarte bine definită. Cred că sunt implicate nivelele cuantice.

— Aha! Câmpul influenţează în mod direct timpul?

— Nu, e... dar n-ar trebui să spun asta. Cine naibii ştie cu adevărat ce este timpul? Câmpul afectează reacţiile chimice şi nucleare, degajarea de energie în toate formele ei... Însă nu afectează viteza luminii. Ştii, este grozav să măsori viteza luminii cu instrumente nemăsluite şi rezultatul să fie de 600 km/s.

La naiba! îmi făcusem speranţe că este un propulsor superluminic.

— Ai descoperit ce provoacă aura asta violetă? m-am interesat.

— Fii atent, zise Bera, râzând de mine.

Meşterise o telecomandă pentru a porni maşina. O folosi, apoi aprinse un băţ de chibrit şi îl aruncă înspre aura aceea albastră. Când traversă bariera invizibilă, băţul de chibrit provocă o strălucire alb-violetă preţ de o fracţiune de secundă. Am clipit. Fusese ca descărcarea unui blitz.

— Da, bineînţeles. Căldura degajată de maşină, am spus.

— Just! Aura este doar radiaţie infraroşie devenită violetă la intrarea în timpul normal.

N-ar fi trebuit ca Bera să-mi explice asta. Jenat, am schimbat subiectul.

— Spuneai însă că este un propulsor spaţial.

— Da. Are anumite neajunsuri, rosti Bera. Nu poate fi învăluită într-un astfel de câmp o navă întreagă. Echipajul ar considera că a fost micşorată viteza luminii, dar la ce folos? Oricum o navă spaţială nu ajunge atât de aproape de viteza luminii. S-ar reduce puţin din timpul călătoriei, dar cei de la bord ar trăi de cinci sute de ori mai repede.

— Dar dacă s-ar introduce în câmp numai rezervoarele de combustibil?

Bera încuviinţă.

— Probabil că asta va fi soluţia. Se vor lăsa în exterior motorul şi sistemele de menţinere a vieţii. În felul ăsta s-ar putea transporta o cantitate enormă de combustibil... Dar treaba aceasta nu ţine de competenţele noastre. Altcineva va proiecta astronavele, zise el puţin melancolic.

— Te-ai gândit la posibilităţile pe care le deschide drăcovenia asta în domeniul jefuirii de bănci? Sau al spionajului?

— Dacă o bandă criminală şi-ar putea permite să

construiască o asemenea maşină, n-ar avea nevoie să jefuiască bănci, zise Bera, apoi rămase un timp gânditor. Îmi displace cumplit să facem din asta un secret ONU, însă cred că ai dreptate. Guvernul unei ţări medii şi-ar putea permite o droaie de asemenea aparate.

— Întruchipându-i astfel într-o singură persoană pe James Bond şi Omul-Fulger.

Bera bătu uşor în cadrul de plastic şi întrebă:

— Vrei s-o încerci?

— Fireşte, am spus.

Inima către creier: BUUF! Ce faci? O să ne omori pe toţi! Ştiam noi că n-ar fi trebuit să-ţi dăm în grijă asemenea lucruri... M-am îndreptat către generator, am aşteptat că Bera să fugă din raza de acţiune, apoi am acţionat comutatorul.

Totul deveni roşu întunecat. Bera se transformă într-o statuie.

Ei bine, o făcusem. Secundarul ceasului de perete se oprise în loc. Am făcut doi paşi înainte şi am ciocănit cu degetele. Pe naiba, ciocănit; era ca şi cum aş fi lovit în mortar neuscat. Zidul invizibil era vâscos.

Am încercat să mă sprijin de el timp de circa un minut. Totul a decurs bine până ce am vrut să mă retrag; atunci am înţeles că făcusem ceva prostesc. Mă înţepenisem în zona de separaţie. Mi-a trebuit alt minut ca să mă eliberez, apoi am căzut pe spate, întinzându-mă cât eram de lung; acumulasem prea multă energie potenţială şi o preluasem pe toată cu mine în interiorul câmpului.

Avusesem baftă la faza asta. Dacă m-aş fi sprijinit încă puţin, mi-aş fi pierdut posibilitatea de a mă mişca. M-aş fi afundat tot mai adânc în zona de separaţie, incapabil să strig la Bera şi înmagazinând tot mai multă energie din exteriorul câmpului.

M-am ridicat în picioare şi am încercat ceva mai sigur. Mi-am scos stiloul şi i-am dat drumul. Căzu normal: 9,81 m/s^2, în timpul câmpului. Aceasta mă făcu să şterg de pe listă o teorie referitoare la modul în care criminalul considerase că va scăpa.

Am oprit generatorul.

— Aş dori să verific ceva, i-am zis lui Bera. Poţi suspenda maşina în aer, să zicem cu un cablu legat în jurul cadrului?

— Ce ţi-a venit în minte?

— Vreau să încerc să stau în partea inferioară a câmpului.

Bera se arătă şovăielnic.

Ne luară douăzeci de minute să facem pregătirile necesare. Bera nu mergea niciodată la risc. Ridică generatorul cam un metru şi jumătate. De vreme ce câmpul părea să-şi aibă centrul în piesa aceea din argint, cu formă bizară, asta însemna că partea inferioară a câmpului se va afla la doar treizeci de centimetri de sol. Am pus o scară în raza de acţiune a câmpului, eu am urcat pe ea şi am pornit generatorul.

După aceea m-am dat jos.

Coborârea spre exteriorul câmpului semăna cu mersul printr-o marmeladă din ce în ce mai groasă. Când am ajuns la bază de-abia mai atingeam comutatorul.

Pantofii mi se înţepeniseră. Mi-aş fi putut scoate picioarele din ei, însă nu aveam pe ce să stau, cu excepţia pantofilor. Un minut mai târziu mi s-au înţepenit şi picioarele, până la gleznă: îl puteam elibera pe unul, însă numai dacă îl fixam pe celălalt şi mai bine în zona de separaţie. Mă afundam din ce în ce mai mult şi nu-mi mai simţeam tălpile. Era înfricoşător, deşi ştiam că nu mi se poate întâmpla nimic teribil. Picioarele mele n-aveau să păţească nimic; aveau suficient timp.

Dar limita zonei de separaţie îmi ajunsese la gleznă acum şi am început să mă întreb câtă energie potenţială acumulasem. Am acţionat comutatorul. Luminile scânteiară, iar picioarele mele loviră puternic podeaua.

— Ei? Ai aflat ceva?

— Da. Nu vreau să execut un experiment adevărat, aş putea distruge maşina.

— Ce experiment adevărat...?

— Să o lasă să cadă de la etajul patruzeci în câmpul activat. Nu te îngrijora, n-am s-o fac.

— Corect! N-ai s-o faci.

— Ştii, efectul ăsta de comprimare a timpului ar putea avea şi alte aplicaţii în afară de astronave. Într-o colonie ai putea aduce la maturitate nişte vite din ovule fecundate şi îngheţate în doar câteva minute.

— Mda... mda!

Zâmbetul său optimist apăru din nou, punându-i în evidenţă dinţii de un alb orbitor, în contrast cu tenul întunecat, iar privirea îi deveni visătoare. Lui Bera îi plăcea să se joace cu

ideile.

— Gândeşte-te la un aparat din ăsta instalat pe un camion, să zicem pe Jinx. S-ar putea explora regiunile de coastă fără să se mai pună problema atacurilor bandersnatchilor. Aceştia nu ar alerga suficient de rapid. Ai putea să treci ca fulgerul printr-o altă lume şi să strângi toată fauna ce te înconjoară, fără să-ţi fugă din camion vreun exemplar. Prădători la jumătatea săriturii, păsări în zbor, cupluri făcând dragoste...

— Sau grupuri mai mari.

— Cred că obiceiul ăsta îl au doar pământenii, zise Bera, uitându-se la mine dintr-o parte. Nu l-ai folosi ca să spionezi oameni, nu? Sau n-ar trebui să întreb?

— Raportul acela de cinci sute la unu este o constantă?

El reveni cu picioarele pe pământ.

— Nu ştiu. N-am reuşit să elaborăm o teorie care să explice funcţionarea generatorului. Mi-aş fi dorit al dracului de mult să fi avut însemnările lui Sinclair.

— Trebuia să trimiţi un programator acolo...

— S-a întors deja, zise Bera cu maliţie. Clayton Wolfe. Clay pretinde că fişierele din computerul lui Sinclair fuseseră şterse în întregime înainte ca el să fi ajuns la faţa locului. Nu ştiu dacă să-l cred sau nu. Sinclair era un individ suspicios, corect?

— Corect! O mişcare greşită din partea lui Clay şi computerul poate a şters totul.

— Spune că computerul era gol, un creier de nou-născut, gata pentru a fi învăţat. Gil, oare-i posibil? Să fi eliminat ucigaşul lui Sinclair înregistrările?

— Fireşte, de ce nu? Ce n-ar fi putut face este să fi plecat după aceea, am spus şi i-am povestit despre aceasta dificultate. Chiar mai rău decât atât, căci, după cum tot subliniază Ordaz, asasinul considera că va pleca cu generatorul. M-am gândit că poate intenţiona să împingă aparatul de pe acoperiş, să sară cu el şi să plutească până jos. Dar nu ţine, căci ar fi căzut de cinci sute de ori mai repede. Ar fi murit.

— Poate că pierderea maşinii i-a salvat viaţa.

— Dar cum naibii a dispărut?

Bera râse de frustrarea mea.

— Oare nu nepoata este vinovată de crimă?

— Desigur, este posibil să-şi fi omorât unchiul pentru bani. Dar nu văd motivul pentru care ar fi şters memoria

computerului. Doar dacă...

— Ai găsit ceva?

— Poate. Nu contează.

Oare Bera dăduse greş vreodată într-o astfel de vânătoare de oameni? Dar nu eram încă pregătit să discut despre asta; nu ştiam suficient.

— Mai vorbeşte-mi despre generator. Pot fi modificate caracteristicile câmpului?

El ridică din umeri.

— Am încercat să mai adăugăm baterii. Credeam că asta ar putea spori intensitatea câmpului. Ne-am înşelat; doar a extins un pic limitele. Şi dacă folosim o baterie mai puţin, câmpul dispare de tot. Aşadar, raportul de comprimare a timpului pare invariabil. Există posibilitatea să se bazeze pe nivelele cuantice. Vom şti mai bine când vom construi alt dispozitiv.

— Cum aşa?

— Păi, există tot felul de probleme interesante, zise Bera. Ce se întâmplă dacă intersectăm câmpurile a două generatoare? Poate doar se compun, dar poate că nu. Efectul cuantic... Şi ce se întâmplă dacă generatoarele sunt plasate exact unul lângă celălalt, funcţionând fiecare în timpul accelerat al celuilalt? Viteza luminii ar putea scădea la un metru pe secundă. Dai un pumn şi te trezeşti cu mâna mai scurtă.

— Asta chiar c-ar fi trăznet!

— Şi periculos! Bătrâne, ar fi mai bine ca experimentul ăsta să se facă pe Lună!

— Nu pricep de ce?!

— Gândeşte-te! Cu o maşină în funcţiune, radiaţia infraroşie devine violetă. Dacă două maşini şi-ar amplifica una celeilalte performanţele, ce fel de radiaţie s-ar elibera? Orice, de la raze X la particule de antimaterie.

— Costisitor mod de a produce o bombă.

— Aşa-i, însă ar fi o bombă pe care o poţi utiliza la nesfârşit.

— Ţi-am găsit un expert, am spus râzând. E posibil să nu-ţi mai trebuiască fişierele lui Sinclair. Bernath Peterfi pretinde că lucra împreună cu Sinclair. Poate că minte - mai plauzibil să fi lucrat pentru el, sub contract - însă, cel puţin ştie ce face generatorul.

Bera păru uşurat când auzi vestea. Îşi notă adresa lui Peterfi. L-am lăsat în laborator, jucându-se cu noua lui jucărie.

* * *

Dosarul de la morga municipală stătea deschis pe biroul meu, aşteptându-mă de dimineaţă. Cei doi morţi mă priveau prin găvanele de os carbonizat; însă nu acuzator. Erau răbdători. Puteau să aştepte.

Computerul procesase programul meu de sortare. Mi-am făcut curaj cu o ceaşcă de cafea, apoi am început să frunzăresc prin teancul gros de printuri. O dată ce ştiam cu ce au fost arse cele două chipuri umane, aproape că aveam să aflu şi cine o făcuse. Găseşti arma, găseşti criminalul! Iar arma trebuia să fie unică, sau pe aproape.

Lasere, lasere - mai mult de jumătate dintre propunerile calculatorului păreau a fi lasere. Era incredibil modul cum păreau să se înmulţească şi să se metamorfozeze laserele în întreaga industrie a omenirii. Laser radar. Sistem de ghidare cu laser pentru o maşină de săpat tuneluri. Câteva erau în mod vădit neaplicabile... iar una era prea aplicabilă.

Un laser pentru vânătoare obişnuit, ce emitea energia sub formă de impulsuri. Dar care putea fi modificat pentru a produce impulsuri mult mai lungi sau chiar o rază continuă.

Se fixează un laser de vânătoare pe impuls lung şi se aşează deasupra lentilelor o reţea optică cu ochiuri fine, de ordinul angstromilor. Acum fasciculul va deveni divergent după ce va trece de reţeaua optică. Un impuls de o secundă vaporiza reţeaua, făcând să dispară orice dovadă. Şmecheria aceea nu era mai mare decât o lentilă de contact; dacă nu eşti un ţintaş bun, poţi să-ţi bagi o mulţime într-un buzunar.

Laserul dotat cu reţea optică ar fi fost mai puţin eficace, după cum şi o puşcă cu amortizor este mai puţin eficace ca una normală. Însă arma crimei ar fi fost imposibil de identificat.

Am cugetat asupra chestiunii şi m-au trecut fiori reci. Asasinatul deja era recunoscut ca ramură a politicii. Dacă se afla... dar tocmai acesta era necazul; se părea că cineva chiar aplicase metoda. Dacă nu, o va face altul. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Am scris o notă pentru Lucas Garner. Nu mă puteam gândi la altă persoană mai bine pregătită pentru a se ocupa cu

acest tip de problemă sociologică.

Nimic altceva din teancul de printuri nu-mi atrase atenţia. Mai târziu trebuia să-l parcurg pe îndelete. Acum însă l-am împins într-o parte şi am cerut computerului să afişeze mesajele primite.

Bates, legistul, îmi trimisese un alt raport. Terminase autopsierea celor două cadavre arse. Nimic nou. însă Secţia Evidenţă idetificase amprentele digitale. Doi oameni daţi dispăruţi, unul de şase luni, altul de opt. AHA!

Ştiam manevra asta. Nici măcar nu m-am mai uitat la nume; am sărit direct la structura genetică.

Just! Amprentele digitale nu se potriveau cu ADN-ul. Toate cele douăzeci de burice ale degetelor fuseseră transplantate. Şi scalpul bărbatului era un transplant; părul său propriu fusese blond.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu, privind bucuros la hologramele craniilor carbonizate.

Ai naibii ticăloşi nenorociţi! Traficanţi de organe, amândoi! Cu atâta material brut la dispoziţie, majoritatea traficanţilor îşi schimbau în mod regulat amprentele... şi retinele, însă în cazul acesta nu aveam fotografii ale ochilor arşi. Aşadar, indiferent dacă era vorba de o armă ciudată sau nu, cazul ţinea de competenţa ARM-ului. De competenţa mea.

Încă nu ştiam cu ce fuseseră ucişi, ori de cine.

Puţin probabil să fi fost o bandă rivală, în primul rând, nu mai exista concurenţă. Rămăsese suficient de lucru pentru toate organizaţiile care supravieţuiseră după ce ARM-ul lovise în plin anul trecut. Iar în al doilea rând, de ce i-ar fi aruncat pe un trotuar rulant? Traficanţii rivali i-ar fi îmbucăţit pentru propria lor bancă de organe. Nimic nu se pierde, totul se transformă.

În baza aceleiaşi filosofii, acum aveam ceva de care să mă ocup când urma să se declanşeze vânătoarea de mame. Moartea lui Sinclair nu era treaba ARM-ului, iar câmpul său de comprimare a timpului nu se afla în domeniul meu. Cazul acesta însă îndeplinea ambele condiţii.

M-am întrebat în ce departament al organizaţiei acţionaseră cei doi morţi. Dosarul menţiona vârsta lor aproximativă: patruzeci de ani - bărbatul, patruzeci şi trei - femeia, cu o marjă de trei ani pentru fiecare. Prea vârstnici pentru a cutreiera străzile oraşului în căutare de donatori. Asta

necesita tinereţe şi vigoare. I-am etichetat drept doctori, cultivând transplanturile şi efectuând operaţiile, sau negustori, având sarcina de a-i informa discret pe clienţii potenţiali că puteau face o operaţie fără a aştepta doi ani, până ce băncile publice de organe furnizau materialul.

Aşadar: încercau să-i vândă cuiva un rinichi nou şi au fost ucişi din pricina imprudenţei lor. Asta ar fi făcut un erou din cel care îi omorâse.

Deci de ce să-i ascundă timp de trei zile, iar apoi să-i abandoneze pe un trotuar mobil, în puterea nopţii?

Deoarece fuseseră omorâţi cu o armă nouă, înfiorătoare?

Am privit chipurile arse şi mi-am zis: înfiorătoare, într-adevăr.

Aşadar: un savant misterios şi ajutorul său diform, temători că vor stârni mânia sătenilor, tăinuiseră cadavrele timp de trei zile, apoi se descotorosiseră de ele în felul acela lipsit de eleganţă, deoarece îşi pierduseră capul când hoiturile începuseră să miroasă. Posibil.

Însă un potenţial client n-ar fi avut nevoie să-şi folosească arma sa supermortală. Ar fi trebuit doar să cheme poliţia după plecarea traficanţilor. Se potrivea mai bine dacă ucigaşul era un posibil donator, luptase cu tot ce găsise la îndemână pentru a scăpa.

Am dat înapoi la imaginile complete ale cadavrelor. Păreau să fie în condiţie bună. Fără prea mult strat adipos. Un donator nu se abordează strângându-l în braţe; se foloseşte un pistol cu ace. Dar tot ai nevoie de muşchi ca să ridici trupul şi să-l cari la maşină, şi asta al dracului de iute. Hmmm...

Cineva ciocăni la uşă.

— Intră! am strigat.

Drew Porter intră înăutru. Era destul de masiv pentru a umple toată încăperea şi se mişca cu o graţie deprinsă probabil pe scândura de surfing.

— Domnul Hamilton? Aş vrea să discut cu dumneavoastră.

— Desigur. Despre ce anume?

Porter părea că nu ştie ce să facă cu mâinile. Avea o expresie îndârjită.

— Sunteţi agent ARM, zise el. Nu anchetaţi în mod efectiv moartea unchiului Ray. Am dreptate?

— Aveţi! Problema noastră este generatorul. Cafea?

— Da, mulţumesc. Însă cunoaşteţi totul despre această crimă. M-am gândit că aş dori să discut cu dumneavoastră pentru a-mi clarifica unele idei?

— Continuaţi, am spus, cerând două cafele.

— Ordaz consideră că Janice a făcut-o, nu?

— Probabil. Nu mă pricep să citesc în mintea lui Ordaz, dar se pare că există numai două categorii distincte de posibili asasini: Janice sau oricare altă persoană. Poftiţi cafeaua!

— Nu Janice l-a ucis, rosti Porter, apoi luă cafeaua de la mine, sorbi lacom din ea, o puse pe biroul meu şi o uită acolo.

— Janice şi X, am zis. Însă X n-ar fi putut pleca. De fapt, X n-ar fi putut să plece nici dacă ar fi avut cu el generatorul pentru care venise. Şi, deocamdată, tot nu pricepem de ce nu a coborât cu liftul.

Porter se încruntă, ca şi cum s-ar fi străduit să găsească răspunsul.

— Să presupunem că a avut o cale alternativă de scăpare, spuse el. Dorea să ia maşina... *trebuia* să dorească asta, căci încercase să o utilizeze pentru a-şi crea un alibi. Însă chiar dacă n-ar fi reuşit să o ia, tot putea pleca fără probleme.

— De ce?

— Făcea din Janice ţapul ispăşitor, în caz că ştia că Janice va veni acasă. Dacă nu ştia, lăsa poliţia cu o enigmă a camerei încuiate pe cap.

— Enigmele cu camere încuiate sunt distracţii interesante, însă n-am auzit niciodată de una care să se fi întâmplat în realitate. În povestiri se produc de obicei din cauza unui accident. (Porter dădu să protesteze.) Nu contează, pledaţi bine. Dar care este acea cale alternativă de scăpare?

El nu răspunse.

— V-ar supăra să examinăm probele împotriva Janicei Sinclair?

— Ea este singura care ar fi putut comite crima, zise mâhnit. Dar nu a comis-o. Ea n-ar fi în stare să ucidă pe nimeni, nu în felul acela premeditat, cu un alibi bine pus la punct şi un dispozitiv ciudat pe care să se bazeze acesta.

— Nu, Janice Sinclair nu-i genul de persoană care să fi săvârşit un astfel de asasinat. Însă - fără să vă ofensez - dumneavoastră sunteţi.

El rânji când auzi asta.

— Eu? Mda, poate că sunt. Dar de ce aş fi vrut să-l săvârşesc?

— Sunteţi îndrăgostit de Janice. Cred că aţi face orice pentru ea. Şi, pe lângă asta, probabil că v-ar face plăcere să regizaţi o crimă perfectă. Mai sunt şi banii.

— Stranie idee vă faceţi despre crima perfectă!

— Consideraţi că am vrut să fiu diplomat.

El râse.

— De acord, să presupunem că am regizat o crimă din dragoste pentru Janice. La naiba, dacă ar fi avut atâta ură în ea, n-aş mai fi iubit-o! Însă Janice de ce ar fi dorit să-l ucidă pe unchiul Ray?

Am şovăit dacă să-i dau lovitura de graţie sau nu. Am hotărât să o fac.

— Ştiţi ceva despre dispensa lui Edward Sinclair?

— Da, Janice mi-a povestit puţin despre..., zise Porter şi se opri brusc.

— Ce v-a povestit?

— Nu sunt obligat să va răspund.

Aceasta era, probabil, o mişcare inteligentă.

— În regulă, am zis. De dragul discuţiei, să presupunem că Raymond Sinclair a fost cel care a elaborat aparatul matematic pentru noile captatoare ale remorcherelor robotizate, iar Edward şi-a arogat meritele, cu încuviinţarea lui Raymond. A fost, probabil, sugestia lui Raymond. Ce poziţie ar avea atunci Edward?

— Cred că ar fi recunoscător pe vecie, rosti Porter. Janice afirmă că aşa şi este.

— Poate. Oamenii însă sunt ciudaţi, nu? Să fii recunoscător timp de treizeci de ani îţi poate afecta nervii. Nu-i un sentiment natural.

— Sunteţi prea tânăr ca să fiţi atât de cinic, zise Porter compătimitor.

— Încerc să raţionez ca un avocat al acuzării. Dacă cei doi fraţi se vedeau destul de des, este posibil ca Edward să se simtă jenat în preajma lui Raymond. I-ar fi venit tare greu să fie destins cu el. Zvonurile nu i-ar fi fost de folos... oh, da, există zvonuri. Ni s-a spus că Edward nu ar fi fost capabil să realizeze ecuaţiile acelea. Dacă genul acesta de vorbe ar fi ajuns la

urechea lui Edward, ce ar fi simţit acesta? Poate chiar ar fi început să-şi evite fratele. Apoi Ray poate i-ar fi amintit fratelui Edward cât de mult îi datora... şi ăsta ar fi fost sărutul morţii.

— Janice zice că nu.

— Poate că Janice a preluat ura de la tatăl ei. Sau poate a început să-şi facă probleme în legătură cu ce s-ar fi petrecut dacă unchiul Ray s-ar fi răzgândit. Era posibil să se întâmple oricând, dacă relaţiile dintre bătrâni deveneau tensionate. Aşa că, într-o bună zi, i-a închis gura...

Porter îşi reţinu un mormăit.

— Încerc să vă arăt doar cu ce vă luptaţi. Şi încă ceva: există posibilitatea ca ucigaşul să fi şters fişierele din computerul lui Sinclair.

— Aşa? Într-adevăr, Janice ar fi putut face asta în eventualitatea că se aflau acolo nişte însemnări despre ecuaţiile câmpului colector realizat de Ed Sinclair. Însă şi X ar fi putut şterge aceste fişiere. Furtul generatorului nu i-ar fi adus nici un profit, dacă nu-l scotea şi din memoria computerului unchiului Ray.

— Foarte corect! Să ne întoarcem la probele împotriva lui X?

— Cu plăcere, rosti Porter şi se lăsă să cadă pe un scaun.

Observând cum chipul tânărului se destindea, am adăugat mental: „*şi cu mare uşurare*”.

— Hai să nu-i spunem X, am zis. Să-l numim U, de la ucigaş. (Deja era implicat un Ecks, iar numele său de familie fusese pobabil X cândva.) Am presupus că U a folosit efectul de comprimare a timpului pe care îl descoperise Sinclair pentru a-şi crea un alibi.

— Este o idee superbă, zâmbi Porter. Elegantă, cum ar spune un matematician. Ţineţi minte, eu n-am văzut adevărata scenă a crimei. Doar urmele de cretă.

— Era... macabră. Ca un decor suprarealist. O farsă ticăloasă. U poate a lăsat-o deliberat aşa, dacă avea o minte suficient de perversă. Pauline Urthiel crede că ar putea fi un psihopat. Cineva care a lucrat cu Sinclair şi a considerat că nu a fost suficient recompensat.

Ca Peterfi sau ca Pauline însăşi.

— Îmi place teoria alibiului.

— Pe mine mă deranjează. Prea multe persoane ştiau de

maşină. Cum se aştepta U să poată trece neobservat? Lawrence Ecks ştia. Peterfi cunoştea suficiente despre ea încât să o reconstruiască de la zero. Sau aşa pretinde. Dumneata şi Janice aţi văzut-o funcţionând.

— Să spunem că era dement, atunci. Să spunem că îl ura pe unchiul Ray într-atât încât să-l ucidă, iar apoi să-l plaseze într-un decor efemer á la Dali. Dar tot ar fi trebuit să plece. (Porter îşi frământa mâinile. Pe braţe, muşchii i se umflau şi se unduiau.) Întregul caz depinde de lift, nu? Dacă liftul n-ar fi fost blocat la etajul unchiului Ray, n-ar fi fost nici o dificultate.

— Da?

— Da. Să presupunem că U a plecat cu liftul. Apoi Janice a sosit acasă, a chemat din obişnuinţă liftul şi l-a deconectat. Face asta fără să o conştientizeze. A avut un şoc puternic ieri noaptea şi de aceea azi dimineaţă nu şi-a mai adus aminte.

— Iar în seara aceasta s-ar putea să-i revină memoria.

Porter mă privi tăios.

— N-o să...

— Gândiţi-vă bine înainte să o faceţi! Dacă acum Ordaz este convins în proporţie de 60% că Janice şi-a ucis unchiul, va fi convins 100% când va veni la el cu chestia asta.

Porter îşi exersa din nou musculatura. Spuse pe o voce scăzută:

— Este posibil, nu?

— Desigur. În plus, ar face lucrurile mult mai uşoare. Însă dacă Janice ar face această declaraţie acum, ar părea că minte.

— Dar este posibil!

— Mă las păgubaş. Fireşte că-i posibil.

— Atunci cine-i criminalul nostru?

Nu exista nici un motiv pentru care să nu iau în considerare această întrebare. Nu era cazul meu. M-am gândit şi imediat am început să râd.

— Am spus că face lucrurile mult mai uşoare? La naiba, lasă cale liberă tuturor scenariilor. Oricine ar fi putut comite crima. Oricine, cu excepţia lui Steeves. Steeves n-ar fi avut nici un motiv să revină la locul faptei în dimineaţa asta.

Porter arăta mohorât.

— Steeves oricum n-ar fi făcut-o.

— A fost sugestia dumneavoastră.

— În termeni strict tehnici, el este singurul care nu avea

nevoie de o cale de ieşire, însă... nu-l cunoaşteţi. pe Steeves. E un tip mare şi vânjos, cu un burdihan enorm din pricina berii şi fără pic de minte. Un tip de treabă, înţelegeţi, ţin la el, dar dacă ar omorî vreodată pe cineva ar face-o cu o sticlă de bere. Şi era mândru de unchiul Ray. Îi plăcea să-l aibă pe Raymond Sinclair în clădirea lui.

— O.K., să-l dăm la o parte pe Steeves. Ştiţi vreo persoană pe care a-ţi dori să o evidenţiaţi în mod deosebit? Ţinând cont că oricine ar fi putut comite acum crima?

— Nu oricine. Oricine era trecut în memoria liftului, plus cei pe care unchiul Ray i-ar fi lăsat să urce.

— Ei bine?

El scutură din cap.

— Sunteţi un detectiv amator grozav! Vă temeţi să acuzaţi pe oricine.

El ridică din umeri, zâmbind jenat.

— Ce părere aveţi de Peterfi? Acum că Sinclair e mort, poate pretinde că au fost parteneri egali la realizarea... maşinii timpului. Şi i-a picat fisa al naibii de repede. Din clipa când Valpredo a pomenit că Sinclair murise, Peterfi a fost partenerul său.

— Sună tipic!

— Este posibil să spună adevărul.

— Au aş zice că minte. Asta nu-l face ucigaş, totuşi.

— Nu. Dar Ecks? Dacă nu ştia de participarea lui Peterfi, ar fi putut încerca acelaşi lucru. Avea nevoie de bani?

— Nu foarte rău. Şi îl cunoştea pe unchiul Ray dinainte ca eu să mă fi născut.

— Poate umbla după excepţie. Are copii, dar nu de la actuala soţie. Este posibil să nu ştie că Pauline nu poate naşte.

— Pauline îi adoră pe copii. Am văzut-o cu ei. Şi nu consider că dreptul de a avea copii este un mobil aşa întemeiat.

— Sunteţi tânăr! Apoi mai este Pauline însăşi. Poate Sinclair ştia ceva despre ea. Ori poate Sinclair i-a spus aceasta lui Ecks, iar Ecks şi-a pierdut cumpătul şi l-a ucis.

— Turbat de mânie? scutură Porter din cap. Nu-mi pot închipui nimic care să-l facă pe Larry să comită aşa ceva... La Pauline, este posibil. La Larry, nu!

Însă, mi-am zis eu, există bărbaţi care ar face moarte de om dacă ar afla că soţiile lor suferiseră o schimbare de sex.

— Indiferent cine l-a ucis pe Sinclair, am rostit, dacă nu era scrântit, ar fi trebuit să intenţioneze să ia maşina. O posibilitate ar fi fost să o coboare cu frânghia...

M-am oprit în mijlocul frazei. Douăzeci şi cinci de kilograme coborâte două etaje cu un fir de nylon. Mâna de oţel şi plastic al lui Ecks... sau muşchii braţelor lui Porter, care acum se rostogoleau ca nişte bolovani. M-am gândit că Porter ar fi fost în stare.

Sau poate credea că este în stare. În realitate n-a trebuit să o facă.

Sună videofonul. Era Ordaz.

— Aţi făcut vreun progres cu maşina timpului? Mi s-a comunicat că ordinatorul doctorului Sinclair...

— A fost şters, într-adevăr. Dar nu-i nici o problemă. Am aflat destul de multe despre maşină. Dacă ajungem într-un impas, ne poate ajuta Bernath Peterfi. El a colaborat la construirea generatorului. Unde te afli acum?

— În apartamentul doctorului Sinclair. Mai avem nişte întrebări pentru Janice Sinclair.

Porter fu trecut de un fior.

— În regulă, venim imediat. Sunt cu Andrew Porter.

Am închis şi m-am întors către Porter.

— Janice ştie că este pe lista suspecţilor?

— Nu. Vă rog, nu-i spuneţi decât dacă nu aveţi încotro. Nu sunt sigur că ar putea rezista.

* * *

Am pus taxiul să ne lase la parterul clădirii Rodewald. Când i-am zis lui Porter că doresc să urc o dată cu liftul, el doar încuviinţă din cap.

Liftul ce ducea la apartamentul lui Sinclair era o cutie cu o banchetă în ea. Ar fi fost confortabil pentru o persoană, intim pentru doi prieteni buni. Cu mine şi Porter înăuntru era supraaglomerat. Porter se ghemui şi încercă să se facă cât mai mic. Părea obişnuit cu asta.

Probabil că era. Majoritatea lifturilor pentru apartamente erau similare. De ce să iroseşti spaţiu pentru puţul ascensoarelor când acelaşi spaţiu putea reveni pentru apartamente.

A fost o urcare rapidă. Bancheta era necesară, căci

acceleraţia era de 2 g iniţial, după care urma o perioadă mai lungă de deceleraţie la 0,5 g, în vreme ce numerele luminate goneau unul după altul. Numere, nu şi uşi.

— Porter, dacă liftul se blochează, există vreo uşă pe care să ieşim?

El îmi aruncă o privire amuzată şi spuse că nu ştie.

— De ce îţi faci griji? Dacă s-ar bloca la viteza asta, s-ar face zob.

Liftul era suficient de claustrofobic ca să mă pună pe gânduri. U nu plecase cu liftul. De ce? Deoarece urcarea îl îngrozise? *Intelectul către memorie: cercetează dosarele medicale ale celor de pe lista suspecţilor! Vezi dacă vreunul dintre ei suferă de claustrofobie.* Păcat că microprocesorul liftului nu păstra înregistrări. Am fi descoperit cine folosise ascensorul sau dacă acesta nu fusese folosit deloc.

Situaţie în care îl căutam pe U2. Acum împărţisem potenţialii ucigaşi în trei grupe: U1 îl omorâse pe Sinclair, după care încercase să utilizeze câmpul de inerţie redusă pentru alibi şi să plece cu el. U2 era nebun, nu dorise absolut deloc generatorul, îl întrebuinţase doar pentru a aranja decorul său macabru. U3 erau Janice şi Drew Porter.

Când uşile glisară, am văzut-o pe Janice. Era albă la faţă şi cu umerii căzuţi. Însă când îl zări pe Porter surâse precum soarele şi alergă la el. Fugea împleticindu-se, descentrată din pricina braţului lipsă.

Cercul mare şi uscat era acolo, în iarbă, însemnat cu cretă albă şi substanţă galbenă ce punea în evidenţă petele de sânge. Contururile albe marcau trupul dispărut, generatorul, vătraiul.

În mintea mea se aprinse un bec. M-am uitat la contururile de cretă, la liftul deschis, din nou la contururi... şi o treime din enigmă îşi găsi rezolvarea.

Atât de simplu. Pe U1 trebuia să-l căutăm... iar eu aveam o idee foarte clară despre cine era.

— Cum de ai venit cu domnul Porter? mă întrebă Ordaz.

— A trecut pe la biroul meu. Am discutat despre un criminal ipotetic - mi-am coborât vocea - altul decât Janice.

— Foarte bine. Şi cum a plecat?

— Nu ştiu încă. Dar hai, intră în jocul meu! Să presupunem că există o cale.

Porter şi Janice li se alăturară, ţinându-se pe după mijloc.

— Foarte bine, zise Ordaz. Considerăm că există o modalitate de ieşire. Criminalul a improvizat-o? Şi de ce n-a utilizat ascensorul?

— Pesemne că o avea în minte când a ajuns aici. N-a folosit liftul deoarece intenţiona să ia maşina. Aceasta n-ar fi încăput.

Priviră cu toţii la urma de cretă a generatorului. Atât de simplu.

— Mda, făcu Porter. Apoi tot a uzat de acea cale de ieşire şi ne-a lăsat cu o enigmă a camerei încuiate.

— Poate asta a fost greşeala lui, spuse Ordaz înverşunat. Când vom depista modalitatea în care a plecat, este posibil să descoperim că numai o singură persoană ar fi putut recurge la ea. Dar, bineînţeles, acum nici măcar nu ştim dacă aceasta modalitate există.

— I-ai identificat pe toţi cei din memoria ascensorului? am schimbat eu subiectul.

Valpredo scotoci după carnetul său cu spirală şi răsfoi până la numele acelora cărora le era permis să utilizeze ascensorul lui Sinclair. I le arătă lui Porter.

— Le-aţi văzut? îl întrebă.

— Nu, dar bănuiesc că acestea sunt. Să ne uităm... Hans Drucker a fost iubitul Janicei înaintea mea. Încă ne mai întâlnim cu el. De fapt, chiar a fost la petrecerea aceea de pe plajă ce s-a ţinut noaptea trecută, la casa lui Randalls.

— A adormit pe covorul lui Randalls ieri-noapte, completă Valpredo. El şi alţi patru. Unul dintre cele mai bune alibiuri.

— Vai, Hans n-ar fi fost în stare să săvârşească o astfel de crimă! strigă Janice; ideea o oripila.

Porter încă se uita pe listă.

— Deja aveţi informaţii despre majoritatea acestor oameni. Bertha Hali şi Muriel Sandusky erau prietene cu unchiul Ray. Bertha făcea drumeţii cu el.

— Le-am chestionat şi pe ele, îmi spuse Valpredo. Poţi ascullla înregistrările dacă le interesează.

— Nu, fă doar un rezumat. Ştiu de pe acum cine este criminalul.

Auzind aceasta, Ordaz îşi ridică sprâncenele, iar Janice zise „Of, ce bine! Cine este?”, întrebare la care eu am răspuns

printr-un zâmbet misterios. Numai nu mă făcu mincinos.

— Muriel Sandusky locuieşte în Anglia de aproape un an. Căsătorită. Nu l-a mai văzut pe Sinclair de ani de zile. O roşcată înaltă, frumoasă.

— Într-un timp făcuse pasiune pentru unchiul Ray, spuse Janice. Şi viceversa. Cred că pasiunea lui a durat mai mult.

— Bertha Hali este alt tip de persoană, continuă Valpredo. De vârsta lui Sinclair, dar în formă fizică bună. Activă. Afirmă că atunci când Sinclair era obsedat de un proiect renunţa la toate celelalte: prieteni, viaţă socială, exerciţii sportive. După aceea o căuta pe Bertha şi pleca cu ea într-o drumeţie pentru a-şi reveni pe linia de plutire. A căutat-o acum două seri şi au fixat o întâlnire pentru lunea viitoare.

— Alibi? am întrebat eu.

— Nu!

— Lăsaţi-o baltă! rosti Janice indignată. Eu şi unchiul Ray o cunoşteam pe Bertha de când eram atâtica! Dacă ştiţi cine l-a ucis pe unchiul Ray, de ce nu spuneţi?

— Face parte din lista aceasta, în mod sigur, bazându-mă pe anumite presupuneri, însă nu ştiu cum a scăpat sau cum se aştepta să scape, ori dacă îi putem dovedi vinovăţia. Acum nu pot acuza pe nimeni. Mare păcat că nu şi-a pierdut braţul, întinzându-se după vătrai.

Porter părea frustrat. La fel şi Janice.

— Nu prea te tentează să fii dat în judecată, sugeră Ordaz. Cum e cu maşina lui Sinclair?

— Este un propulsor noninerţial, sau aşa ceva. Prin reducerea inerţiei se accelerează timpul. Bera deja a aflat destule despre ea, însă o să mai treacă ceva înainte să poată cu adevărat...

— Ce ziceai? întrebă Ordaz când m-am întrerupt brusc.

— Sinclair *terminase* cu drăcovenia aia!

— Bineînţeles că terminase, spuse Porter. Altminteri nu ar fi arătat-o altora.

— Şi nici n-ar fi căutat-o pe Bertha pentru o drumeţie. Nici n-ar fi răspândit zvonuri despre ce făcuse. Mda! În mod cert ştia tot ce se putea şti despre acel dispozitiv. Julio, ai fost tras pe sfoară. Totul depinde de maşină. Iar ticălosul şi-a vătămat totuşi braţul şi o putem demonstra.

Stăteam îngrămădiţi în taxiul comandat de Ordaz: eu,

inspectorul, Valpredo şi Porter. Valpredo fixase pilotul automat pe viteză convenţională, să nu mai trebuiască să ne batem capul cu condusul. Întorsesem scaunele pentru a ne putea privi cu toţii la faţă.

— Pentru partea aceasta nu bag mâna în foc, am spus, făcând repede o schiţă în carnetul împrumutat de la Valpredo. Însă nu uitaţi, avea un fir de nylon la el. Pesemne se aştepta să-l folosească. Iată cum intenţiona să scape.

Am desenat o cutie pentru a reprezenta generatorul lui Sinclair şi un omuleţ ce se ţinea de cadru. Un cerc în jurul lor simboliza câmpul. Un fir legat de maşină, al cărui capăt ieşea din câmp.

— Pricepeţi? Urcă scările cu câmpul activat. Camera de luat vederi are cam o şansă din opt de a-l surprinde în timp ce el se deplasează cu viteza aceea. Duce maşina până la marginea acoperişului, leagă firul de ea, aruncă capătul liber la o distanţă bunicică şi păşeşte în gol împreună cu generatorul. Firul de nylon cade cu 9,8 m/s^2, în timp normal, plus încă puţin datorită faptului că ucigaşul şi aparatul îl trag în jos. Nu prea puternic, deoarece se află într-un câmp de inerţie redusă. În momentul în care ucigaşul atinge pământul, se mişcă cu mai puţin de... 366 m/s împărţit la 500... să spunem mai puţin de un metru pe secundă în timp intern şi trebuie să tragă iute maşina la o parte, căci firul se va prăbuşi ca o bombă.

— Pare viabil, zise Porter.

— Sigur. O vreme am crezut că asasinul ar fi putut sta în picioare la baza câmpului. Puţintică joacă cu generatorul m-a lecuit de ideea asta. Şi-ar fi zdrobit ambele picioare. Însă ar fi putut să se agaţe de cadru, este suficient de rezistent.

— Dar asasinul nu a avut maşina, sublinie Valpredo.

— Aici aţi fost traşi voi pe sfoară. Ce se întâmplă când două câmpuri se intersectează?

Ceilalţi erau lipsiţi de orice expresie.

— Nu-i o întrebare banală. Deocamdată nimeni nu cunoaşte răspunsul. Însă Sinclair îl cunoştea. Trebuia să-l cunoască, căci terminase. Pesemne că realizase două generatoare. Ucigaşul l-a luat pe cel de-al doilea.

— Ahh, făcu Ordaz.

— Cine este U? se interesă Porter.

Acum aterizam pe autoport. Valpredo ştia unde ne aflam,

însă nu spuse nimic. Am coborât din taxi şi ne-am îndreptat către lifturi.

— Asta-i mult mai uşor, am rostit. U se aştepta să folosească generatorul ca alibi. Lucru prostesc, având în vedere câte persoane ştiau de existenţa lui. Însă dacă nu aflase că Sinclair era gata să-l arate şi altora - adică ţie şi Janicei - cine mai rămâne? Ecks ştia doar că este un fel de propulsor interstelar.

Liftul era neobişnuit de mare. Am intrat în el cu toţii.

— Şi, spuse Valpredo, mai rămâne problema braţului. Cred că am priceput-o şi eu.

— Ţi-am oferit suficiente indicii, i-am răspuns eu.

* * *

După ce am sunat, trecu mult până ce Peterfi ne răspunse. Poate ne observase prin vizorul uşii, întrebându-se ce era cu toată adunătura aceea de pe coridorul său. Apoi vorbi din difuzor.

— Da? Cine este?

— Poliţia. Deschideţi! zise Valpredo.

— Aveţi mandat?

Am făcut un pas înainte şi mi-am arătat legitimaţia în faţa vizorului.

— Sunt agent ARM. Nu am nevoie de mandat. Deschideţi! N-o să vă luăm mult timp.

Peterfi deschise uşa. Acum arăta mai îngrijorat, în ciuda pijamalei cafenii, lejere.

— Doar dumneata, zise el.

Mă lăsă înăuntru, apoi dădu să închidă uşa în nasul celorlalţi.

— Hei! strigă Valpredo, blocând uşa cu mâna.

— E în regulă, am spus.

Peterfi era mai scund decât mine, iar eu aveam şi un pistol cu ace. Valpredo ridică din umeri şi îl lăsă pe Peterfi să închidă.

Greşeala mea. Rezolvasem două treimi din enigmă şi îmi închipuiam că o dezlegasem în totalitate. Peterfi îşi încrucişă braţele şi întrebă:

— Ei bine? Acum ce mai căutaţi? Doriţi să-mi examinaţi picioarele?

— Nu, să începem cu perfuzorul de insulină de la mână.

— Sigur, spuse Peterfi, uimindu-mă serios.

Am aşteptat până ce şi-a scos cămaşa - un gest inutil, dar el nu trebuia să ştie asta - apoi am pipăit cu degetele mele imaginare perfuzorul de insulină. Era aproape plin.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, am zis. La naiba! Aţi procurat o doză de insulină pentru şase luni de la traficantul de organe.

— Ce traficant de organe? ridică Peterfi din sprâncene. Aceasta este o acuzaţie, domnule Hamilton? O înregistrez pentru avocatul meu.

Şi iată că era cazul să mă pregătesc pentru proces. La dracu' cu el!

— Da, este o acuzaţie! L-aţi ucis pe Sinclair! Nimeni altcineva n-ar fi putut încerca scenariul cu alibiul.

El se arătă nedumerit - în mod sincer, am crezut.

— De ce nu?

— Dacă altcineva ar fi încercat să producă un alibi folosind generatorul lui Sinclair, Bernath Peterfi ar fi povestit poliţiei totul despre construcţia şi funcţionarea lui. Dumneata erai singurul care ştia despre maşină, până ieri seara când Sinclair a început să o arate în public.

Era o singură replică pe care Peterfi o putea spune ca să răspundă la un asemenea raţionament şi acesta o spuse:

— Înregistrez încă, domnule Hamilton.

— Să te ia naiba cu înregistrarea ta! Mai există şi alte fapte pe care le putem verifica. Livrările de alimente. Nota de plată a apei.

El nu tresări. Zâmbea. Oare juca la cacialina? Am adulmecat aerul. Mirosurile corporale pe timp de şase luni emise într-o singură noapte? Însă sistemul de condiţionare a aerului funcţiona prea bine.

Draperiile erau date în lături acum, lăsând vederii noaptea şi oceanul. După-amiază fuseseră trase, iar Peterfi privea cu ochii întredeschişi atunci. Dar aceasta nu era o dovadă. Becurile: acum avea aprins doar unul, însă ce-i cu asta?

Lanterna mare de drumeţie aflată pe o măsuţă lipită de un perete. N-o observasem în după-amiaza aceasta. Acum ştiam sigur ce folosise ca să... dar cum să o dovedesc?

Alimentele...

— Dacă n-ai cumpărat alimente pentru şase luni în noaptea trecută, atunci trebuie că le-ai furat. Generatorul lui Sinclair este perfect pentru furturi. Vom verifica magazinele din zonă.

— Şi veţi stabili o legătură între mine şi aceste furturi? Cum?

Era prea inteligent ca să fi păstrat generatorul. Însă dacă mă gândeam mai bine, unde putea să-l fi abandonat? Era *vinovat*! Nu era posibil să-şi fi acoperit toate *urmele*...

— Peterfi? Gata, am găsit...

El mă crezu. Am văzut asta din modul în care îşi strângea braţele pe piept. Poate că descoperise hiba înaintea mea.

— Vaccinul contraceptiv ţi-a expirat probabil cu şase luni înainte de termen. Traficantul tău de organe nu putea să-ţi procure aşa ceva; n-avea nici un motiv să ţină contraceptive. Eşti un om mort, Peterfi!

— Mi-este indiferent. Să te ia dracu', Hamilton! Din pricina ta am pierdut dispensa!

— Nu o să fi judecat imediat. Nu ne putem permite să pierdem informaţiile pe care le deţii... Ştii prea multe despre generatorul lui Sinclair.

— Generatorul nostru! L-am realizat împreună!

— Zău?

— N-o să fiu judecat deloc, rosti el mai calm. Cum intenţionaţi să prezentaţi curţii modul în care criminalul a părăsit apartamentul lui Ray?

Am scotocit după schiţa mea şi i-am înmânat-o.

— Cum a fost să te urci pe acoperiş? am întrebat, în timp ce Peterfi studia desenul. N-aveai de unde să ştii dacă va merge.

El îşi ridică privirea. Cuvintele îi ieşiră încet, fără entuziasm. Bănuiesc că trebuia să se destăinuiască cuiva, iar acum nu mai conta.

— În momentul acela nu îmi mai păsa. Braţul îmi atârna ca un vreasc şi mirosea rău. Mi-au trebuit trei minute pentru a ajunge pe pământ. Credeam că voi muri în timp ce cădeam.

— Unde ai dibuit un traficant atât de repede?

În ochii lui se citea dispreţul faţă de sine.

— Nu poţi să-ţi dai seama? Acum trei ani speram că diabetul poate fi vindecat printr-un transplant. Când spitalele

guvernamentale nu m-au putut ajuta, nu am reuşit să mă abţin şi am apelat la un traficant de organe. Ieri noapte am avut baftă că încă mai lucra.

Apoi îşi pierdu toată vlaga. Parcă toată furia se scursese din el.

— După aceea am petrecut şase luni în interiorul câmpului, aşteptând vindecarea cicatricelor. În întuneric. Am încercat să iau cu mine lanterna aceea mare, de drumeţie. (Râse amar.) Am renunţat după ce am băgat de seamă că pereţii ardeau mocnit.

Peretele de deasupra măsuţei părea pârjolit. Ar fi trebuit să-l remarc mai devreme.

— Fără băi, continuă Peterfi. Mă temeam să nu consum prea multă apă. Fără exerciţii fizice, practic. Însă trebuia să mănânc, nu? Şi totul degeaba...

— Ne vei spune cum să-l găsim pe traficantul cu care ai tratat?

— Asta-i ziua ta norocoasă, am dreptate, Hamilton? În regulă, de ce nu? N-o să te ajute deloc.

— De ce?

El mă privi foarte straniu.

Apoi se răsuci şi o luă la fugă.

M-a prins pe fază. Am sărit să-l capturez. Nu ştiam ce avea în minte; apartamentul avea o singură ieşire, nepunând la socoteală balconul, iar Peterfi nu se îndrepta într-acolo. Părea că se străduieşte să ajungă la un perete gol... cu o măsuţă lipită de el, şi pe care se afla o lanternă. Măsuţa avea un sertar. Când l-am observat, mi-am zis: *armă*. Am gonit după Peterfi şi l-am prins de încheietura mâinii chiar când atingea comutatorul fixat în perete, deasupra măsuţei.

M-am lăsat pe spate cu toată greutatea şi l-am smuls de acolo... iar apoi se activă câmpul.

Strângeam o mână şi un braţ, până la cot. Dincolo de ele se vedea o sfârlează de lumină violetă: Peterfi zvârcolindu-se înnebunit într-un câmp de inerţie redusă. M-am proptit bine, în vreme ce mă străduiam să-mi dau seama ce se întâmpla.

Cel de-al doilea generator se afla pe undeva pe aici. În perete? Comutatorul părea să fi fost zidit de curând, acum că-l vedeam mai îndeaproape. Mi-am imaginat o boxă de cealaltă parte a peretelui, în care se afla generatorul. Pesemne că Peterfi

găurise peretele şi montase acel comutator. Bineînţeles, ce altceva să fi făcut cu şase luni de timp liber?

N-avea sens să strig după ajutor. Izolaţia acustică din apartamentul lui Peterfi era prea modernă. Iar dacă nu-i dădeam drumul criminalului, acesta avea să moară de sete în câteva minute.

Piciorul lui Peterfi se îndrepta direct spre maxilarul meu. M-am aruncat la pământ şi marginea tălpii lui aproape că îmi sfâşie urechea. M-am rostogolit înainte la timp pentru a-l apuca de gleznă. Sfârleaza violetă continuă să se agite, iar celălalt picior se zbătea sălbatic în exteriorul câmpului. Prea multe impulsuri nervoase contradictorii asaltau musculatura. Piciorul zvâcnea aidoma unui animal pe moarte. Dacă nu-i dădeam drumul, Peterfi avea să se frângă în bucăţi.

Ucigaşul rostogoli măsuţa. N-am văzut-o căzând, dar brusc am observat-o prăbuşită pe o latură. Tăblia ei, inclusiv sertarul, se aflau acum în afara câmpului. Lanterna se găsea chiar lângă mâna violetă a lui Peterfi.

În regulă! Nu putea ajunge la sertar; mâna n-ar mai fi primit semnale coerente odată ieşită din câmp. Puteam să-i eliberez glezna. Peterfi avea să dezactiveze câmpul când avea să-i fie suficient de sete. Iar dacă nu îi dădeam drumul, urma să moară înăuntru.

Parcă aş fi avut un singur braţ şi m-aş fi luptat cu un delfin. Am rămas totuşi pe poziţii, căutând o greşeală în raţionamentul meu. Piciorul liber al lui Peterfi părea fracturat în cel puţin două locuri... şi eram pe cale să-i dau drumul, când ceva se cuplă pesemne în capul meu.

Cranii cu oase carbonizate îmi zâmbiră în bătaie de joc.

Creierul către mână: ***STRÂNGE BINE!*** *Nu pricepi? Încearcă să ajungă la lanternă.*

Am strâns bine.

Imediat după aceasta Peterfi încetă să se mai zvârcolească. Zăcea într-o rână, cu chipul şi mâinile emanând lumină albastră. Încercam să-mi dau seama dacă făcea pe mortul sau nu, când aura albastră dindărătul chipului său se stinse uşor, încetişor.

* * *

Le-am dat celorlalţi drumul înăuntru. Cercetară

apartamentul. Valpredo plecă să caute un băţ cu care să ajungă la comutator.

— Chiar a fost nevoie să-l omori? întrebă Ordaz.

Am arătat către lanternă. El nu pricepu.

— Am fost prea încrezător în mine, am spus eu. N-ar fi trebuit să intru singur. Deja a ucis două persoane cu lanterna aceea. Pe traficanţii de organe care i-au furnizat braţul cel nou. Nu dorea ca aceştia să vorbească, aşa că le-a prăjit feţele şi apoi i-a târât pe un trotuar rulant, probabil că i-a legat de generator, iar apoi a folosit firul de nylon ca să-l tragă. Cu câmpul activat, totul ar fi cântărit mai puţin de un kilogram.

— Cu o lanternă? cugetă Ordaz. Desigur. Emitea de cinci sute de ori mai multă lumină. Bine că te-ai prins la timp!

— Îmi petrec mai mult timp decât tine ocupându-mă cu dispozitive d-astea trăznite, de science-fiction.

— Şi aşa şi trebuie, zise Ordaz.

[*Originally published in „Epoch”, ed. Roger Elwood & Robert Silverberg, Berkley 1975*]